

a gyóntató és az általa irányított személy részéről. Szükséges, hogy a gyóntató úgyszólván Isten hangja, az isteni kegyelem eszköze, a Szentlélek munkájának társa legyen, és következőképpen, hogy belső ember legyen, az imádság embere, a lelki dolgokban jól jártas ember, mind saját tapasztalata, mind tanulmányok és olvasmányok által; hogy ne legyen tisztán természetes A rendező. 129 tervei, sem hiúságból, sem önérdékből, hanem hogy csak Isten dicsőségét és a lelkek javát vegye figyelembe ; hogy sohasem a saját szellemének vezetése szerint cselekedjék, hanem Isten szelleme szerint ítéljen Isten dolgairól. Mindezekből könnyű arra következtetni, hogy az igazi igazgatók nagyon ritkák. Ami azokat a személyeket illeti, akik irányítást kívánnak kapni, nyilvánvaló, hogy csak olyan mértékben alkalmasak erre, amilyen mértékben engedelmesek, engedelmesek, egyszerűek, egyenesek, egyenesek, egyenesek ; elhatározzák, hogy nemcsak a bűnt kerülni fogják, hanem gyakorolni minden jót, amit Isten megkövetel tőlük, hűségesen megfelelni a kegyelemnek, és semmit sem tagadni meg Istentől, bármibe kerüljön is az emberi természetnek ; végül meghalni önmaguknak, hogy fáradhatatlanul Istennek élhessenek : és ezt csak az imádság és a belső erkölcsönkítés szellemével lehet elérni. Ebből megítélhetjük, hogy ha az igazi rendezők ritkák, az igazi lelki gyermekek annál kevésbé azok, mert nagyon kevesen vannak, akik a kereszt útján és önmaguknak való szüntelen meghaladással törekcszenek a szentségre. Sok jámbor ember van, de jámbor a maga módján, akik saját elképzeléseik szerint vezetik magukat, a külső gyakorlatok bizonyos rutinját követik, de odaadásukat önszeretetükhöz igazítják, és a leghalványabb fogalmuk sincs az igazi imádságról, a szív valódi megalázásáról. Bárhogyan is legyen ez, semmi sem fontosabb azon lelkek számára, akik őszintén szeretnék magukat teljesen Istennek átadni, minthogy alaposan meggyőződjenek egy vezető szükségességéről; 2., hogy jól válasszanak egyet; és 3., hogy Isten tervei szerint használják őt, ha már egyszer kiválasztották. i 130 Kézikönyv a belső lelkigyakorlatokhoz. Szükség van egy vezetőre, mert a legnagyobb hiba az, ha magunkat akarjuk vezetni, és a legnagyobb tévedés, amibe beleeshetünk, ha azt hisszük, hogy alkalmas állapotban vagyunk arra, hogy magunkat vezessük. Még a legokosabb ember is, és még az is, aki a legjobb beállítottságú, vak a belső magatartását illetően ; és még ha szent lenne is, és képes lenne másokat irányítani, önmagát nem képes irányítani; és ha azt hiszi, hogy képes rá, az csak elbizakodottságból van. Az első dolog, amit Isten megkövetel mindenkitől, aki a szentségre törekcszik, hogy lemondjon saját szelleméről, hogy megalázza magát, és alávesse magát azok vezetésének, akikre Isten a lelkek gondozását bízta. Ahogyan az alávetettség és engedelmisség e szelleméhez nagyon különleges kegyelmek kapcsolódnak, úgy sok nyilvánvaló veszélyt is rejt magában, ha büszkén azt hisszük, hogy mi magunk ítélkezhetünk és kormányozhatunk. A tökéletesség útja tele van sötétséggel és homályossággal, kísértésekkel és szakadékokkal ; és ha egyedül akarunk járni rajta, azzal saját magunkat tesszük ki a saját veszünknek. Nincs tehát középút : vagy teljesen le kell mondanunk arról a gondolatról, hogy a tökéletesség útjára lépünk, vagy pedig, ha Isten erre hívott el bennünket, akkor olyan vezetőt, azaz irányítót kell választanunk, akinek teljesen meg tudjuk nyitni a lelkünket, akinek mindenről számot adhatunk, és akinek úgy tudunk engedelmeskedni, mintha ő maga lenne Isten. A lényeg az, hogy jól válasszuk meg az ilyen vezetőt. És egy ilyen fontos választásnál mindenekelőtt Istennel kell konzultálnunk : Hozzá kell imádkoznunk, hogy helyesen válasszunk. Az Ő jó gondviselése el van foglalva azzal, hogy ellát bennünket minden szükséges eszközzel az üdvösségünkhöz és a szentségünkhöz Az igazgató. 131 fikációnkhoz ; és mivel ez az egyik legszükségesebb eszköz, hinnünk kell, hogy Ő megadja nekünk, ha egyszerűséggel és bizalommal kérjük tőle. Ha pusztán emberi indítékok vezérelnek bennünket a rendező kiválasztásában, ha csak a saját ítélőképességünkre támaszkodunk, és azt hisszük, hogy képesek vagyunk magunktól ilyen döntést hozni, akkor kiteszük magunkat a megtévesztés veszélyének, és megérdemljük, hogy megtéveszzenek bennünket. Ha azonban a dolgot teljesen Isten kezére bízuk, Ő majd elvezet minket ahhoz a rendezőhöz, akit Ő akar, akár titkos ösztönünk, akár olyan jámbor személyek tanácsa által, akikben megbízhatunk. Nem ő küldte-e Szalézi Szent Ferencet Dijonba Madame de Chantal számára, és nem ismerte-e fel azonnal, bizonyos jelekből, hogy ő az a rendező,

akit Isten neki szánt? Ezek a jelek kimondhatatlan vonzerőt jelentenek, amely arra készítet bennünket, hogy minden bizalmunkat Isten ilyen vagy olyan papjának adjuk, és amely kegyelmi egységet alkot közte és köztünk ; egy békét, amely birtokba veszi lelkünket, amikor ő beszél hozzánk, amely megnyugtatja kételyeinket, eloszlatja kételyeinket, és megadja nekünk a Szentlélek nyugalmát és örömét ; egy bizonyos lelkesedést, a teljes Istenhez tartozás erős vágyát, amellyel szavai lelkesítenek bennünket ; tulajdonképpen a tisztelet, a szeretet, az engedelmisség és az engedelmisség benyomását, amely által mintegy Istent látjuk benne. Ezek a jelek sohasem téveszthetik meg az egyenes és tiszta lelkeket, akik csak a saját lelki fejlődésüket keresik. És egészen biztos vagyok benne, hogy mindazok, akiket megtévesztenek, amikor útmutatást keresnek, maguknak köszönhetik, hogy a képzeletük, 132 Mamiál for Interior Souls. vagy az önszeretetük, vagy más emberi indítékok, bármilyenek is legyenek azok, befolyásolták őket. Az a bizonyosság, amelyet Isten eleinte ad nekünk, hogy jó döntést hoztunk, napról napra növekszik, és hamarosan kétségtelen bizonyítékot kapunk erre. Mindazonáltal, ha mégis megtörténne, hogy megtévesztettek bennünket, Isten soha nem engedi meg, hogy egy egyenes és tiszta lélek sokáig tévedésben maradjon : hamarosan rájön, egyik vagy másik dolog által, hogy tévedett, és Isten máshová vezeti őt. Ami a rendezőnk használatát illeti, sok óvintézkedést kell tennünk, és sok hibát kell elkerülnünk ; de általánosságban azt mondhatjuk, hogy ha a rendező és a rendezett személy egyaránt belső lélek, nagyon ritkán fordul elő, hogy bármilyen nagy hiba behatoljon a rendezésbe, mert mindketten vigyáznak, hogy semmiféle visszaélés ne rontsa el a lelkek ilyen szent közösségét. Az első szabály az, hogy csak szükségből találkoznak, és akkor is csak Isten dolgairól beszélnek. A második szabály az, hogy nagy kölcsönös tisztelettel viseltetnek egymás iránt, és mindig megőrzik bizonyos udvariasságot és komolyságot, mindig emlékezve arra, hogy találkozásaik Isten érdekében történnek, és hogy Ő mindig harmadik az ilyen jellegű beszélgetésekben. A harmadik szabály az, hogy soha semmit nem szabad eltitkolni az igazgató elől, bármilyen ürüggyel, még akkor sem, ha az olyan gondolatokról és gyanúról van szó, amelyeket vele szemben tápláltunk. Minél inkább előmozdítja a rendező Isten munkáját, annál inkább kísértésbe esik a lélek vele kapcsolatban, az ördög ösztönzésére, a rendezőnk. 133 aki minden módon megpróbálja megvonni a lélek bizalmát a rendezőtől. De ellen kell állnunk sugallatainak, és szabályt kell alkotnunk magunknak, hogy mindent elmondunk, és mindig azzal kezdjük, amiről inkább hallgatnánk. A negyedik szabály a mérhetetlen engedelmisség mindazokban a dolgokban, amelyek a legtöbbet kerülnek nekünk, amelyek leginkább ellenkeznek saját hajlamainkkal és elképzeléseinkkel, és soha ne engedjünk meg magunknak semmiféle formális akarati ellenállást, de még belső ítéletet sem, amely ellentétben áll rendezőnk ítéletével. Máshol már beszéltem az engedelmisségről ; ezért itt csak annyit mondok, hogy ezt nem lehet túlzásba vinni ; ahogy a teljes bizalmat és a tökéletes nyitottságot sem. Az ötödik szabály rendezőnk használatában az, hogy az emberen túlra tekintünk, és csak Istent lássuk benne ; csak Isten kedvéért ragaszkodjunk hozzá, és mindig készek legyünk még arra is, hogy lemondjunk róla, ha Isten ezt követeli, és a szent Jóbéval együtt mondjuk: "Az Úr adta, az Úr vette el; áldott legyen az Úr neve". Egészen biztosak lehetünk abban, hogy amint Isten a mi javunkra adta őt nekünk, úgy a mi nagyobb javunkra el is vette őt ; és még ha meg is vonna tőlünk minden emberi segítséget, egyedül az Ő jósága képes bőségesen ellátni bennünket. " Az igazak hitből élnek, 11 mondja Szent Pál, Habakuk próféta tanítását követve. Ez a hit, amely az igazak élete, nem az a hit, amely minden kereszténynek közös, amellyel elhiszik azokat a tanokat, amelyeket Isten kinyilatkoztatott egyházának ; hanem ez egy különleges és személyes hit, amelynek tárgya Isten természetfeletti gondviselése 1 34 Kézikönyv a belső lelkek számára. azon lelkek számára, akik fenntartás nélkül átadták magukat neki, és akiket ő maga fog vezetni. XXII. A HIT SZELLEMERŐL. Ahhoz, hogy megértsük, mi is valójában a hit szelleme, tudnunk kell, hogy amikor egy lélek teljesen átadta magát Istennek, Isten mindenekelőtt a legnagyobb bizalommal lelkesíti ezt a lelket iránta, a legnagyobb hittel az Ő szavaiba és ígéreteibe, és a legteljesebb lemondással az Ő vezetése iránt ; de azután Isten mindenféle módon próbára teheti ezt

a bizalmat, amikor látszólag ellentétesen cselekszik mindazzal, amit mondott és ígért, és amikor úgy tűnik, hogy elhagyja azokat, akik mindent elhagytak az Ő kedvéért; amikor olyan homályos állapotba taszítja őket, olyan kétségbeesésbe, minden dolgok olyan furcsa felfordulásának állapotába, hogy már nem tudják, hogyan állnak, és szinte hajlamosak azt hinni, hogy Isten a vesztüket akarja. Mindezek ellenére ezek a lelkek kitartanak Isten szolgálatában : semmit sem lazítanak ; egymás után feláldozzák legkedvesebb érdekeiket ; szívük mélyén reménykednek a remény ellenében, ahogy Szent Pál mondja, vagyis reménykednek a reménykedés minden természetes oka ellenére ; és azáltal, hogy így cselekszenek, rendkívül dicsőítik Istent, és felbecsülhetetlen érdemkincset halmoznak fel. Az egész szent történelem, az Ó- és az Újszövetség története egyaránt tele van Isten e magatartásának példáival ; azzal a különbséggel, hogy az ótörvényben a Hit Lelkéről. 135 isteni ígéretnek célja világi és figurális volt, míg az új törvényben az isteni ígéretnek szellemi célja van, és mind a lelkek üdvösségére és tökéletességére irányulnak. Csak egy példát fogok idézni, mégpedig a pátriárka Józsefét. Isten egy álomban mutatta meg neki, amikor még egészen fiatal volt, hogy milyen nagyszerű lesz a jövőben, és milyen hódolatot fognak neki apja és testvérei nyújtani. De hogyan érte el ezt a nagyságot?

Nyilvánvalóan éppen az ellenkezőjét; olyan módon, amely úgy tűnt, hogy csak a vesztét akarta elérni. Testvérei, akik irigyek voltak rá, elhatározták, hogy megölik; egy száraz ciszternába dobták, hogy otthagyják, és éhen pusztuljon; aztán kivették onnan, és eladták az izmaelitáknak. Miután Egyiptomban eladták rabszolgának, gazdája először jó véleménnyel volt róla, és megbízott benne; majd gonosz úrnője rágalmozta, és börtönbe vetette. Ott elfelejtette és elhanyagolta az az ember, akinek a szabadulását előre megjósolta. Végül Isten két álmot küldött a fáraónak, amelyeknek József megadta a magyarázatát, és egy csapásra Egyiptom első számú méltóságává léptették elő. Testvérei reszkettek előtte, és leborultak előtte, anélkül, hogy felismerték volna; ő adott nekik és apjának ételmezt; ő lett a megmentőjük, és védelmet és otthont adott nekik Egyiptomban. Nézd meg, milyen szerencsétlenségek sorozata által jutott József a becsület csúcsára : hosszú éveken át csak azért menekült meg egy veszélytől, hogy egy még nagyobb veszélybe essen; és amikor már azt hitte, hogy reménytelenül elfelejtették egy tömlőc mélyén, Isten kihúzta onnan 136 Kézikönyv belső lelkek számára. és a legmagasabb méltóságú pozícióba emelte. Mi volt az, ami Józsefet támogatta a csapások eme láncolata alatt ? A hit szelleme volt : soha nem vesztette el az Istenbe vetett bizalmát ; mindig hitt abban, hogy Isten beteljesíti, amit megígért. Így van ez a kegyelem törvényében azokkal a lelkekkel, akiket Isten a tökéletesség magas fokára hív. Általában azzal kezd, hogy leleplezi a velük kapcsolatos terveit ; eleinte ajándékokkal és kegyelmekkel halmozza el őket ; és amikor már azt hiszik, hogy messzire jutottak az Ő kegyelmeiben, apránként visszavonul tőlük : elveszi ajándékait ; egyik szakadékból a másikba taszítja őket ; és amikor már a látszólag teljes veszteség állapotába, önmaguk teljes feláldozásába juttatta őket, újra felemeli őket, és a velük közölt új élettel az örök boldogság bizonyosságát és előízét adja nekik. Ez a próbaállapot, amely keresztek, testi szenvedések, lelki gyötrelmek, pusztulások, megaláztatások, rágalmozások és üldözések sorozata, néha tizenöt vagy húsz évig tart, néha tovább, Isten tervei és a lélek nagyobb vagy kisebb nagylelkűsége és hűsége szerint. Mi az, ami ezeket a lelkeket ilyen fárasztó és fájdalmas állapotban tartja ? Ez a hit szelleme ; ez az Istenbe vetett bizalmuk : átadták magukat Neki ; soha többé nem fognak elszakadni tőle ; nem vonják ki magukat az Ő vezetésé alól, bármibe is kerüljön az nekik. Még ha el is vesznek, inkább elvesznek, minthogy a világon a legkevésbé is elbukjanak abban, amivel Istennek tartoznak. Nem látnak semmit, nem éreznek semmit, örömet lelik a Hit Lelkében. 137 a semmiben. Ha imádkoznak, úgy tűnik számukra, hogy imáikat elutasítják; ha áldoznak, azt képzelik, hogy szentségtörést követnek el ; nem éreznek többé bizalmat a rendfőnökük iránt ; úgy gondolják, hogy tévútra vezeteli őket ; és mindezek ellenére továbbra is imádkoznak, áldoznak és engedelmeskednek. Nincs belső vigasztalásuk, nincs lelkiismeretük tiszta bizonyosága, amely megnyugtatná őket ; úgy

képzelik, hogy bűnökkel vannak elborítva ; mintha az isteni igazságszolgáltatás kardja lebegne a fejük felett ; és úgy tűnik számukra, mintha minden pillanatban rájuk esne, és a pokolba taszítaná őket. Kívülről senki sem vigasztalja, senki sem támogatja őket ; ellenkezőleg, elmarasztalják, elítélik, rágalomokkal és üldözésekkel terhelik őket. És mindezek közepette, a hit szellemétől megerősödve, szilárdak maradnak, és nem lehet őket megrendíteni ; élnek, de olyan élettel, amelynek elve ismeretlen számukra ; megőrzik a változatlan békét, de aligha tudatosul bennük, kivéve néha egy rövid időre, és nem gondolkodnak el rajta, mert Isten nem engedi meg nekik, hogy vigasztalást keressenek, vagy hogy figyelmet fordítsanak arra, ami bennük zajlik. Így élnek, mintegy függve ég és föld között, nincs semmi a földön, ami vonzaná őket, és nem kapnak vigasztalást a mennyből. De tökéletesen beletörődve Isten jóakarataiba, békében várják, amíg az Ő akarata dönt sorsukról. Micsoda csodája a hitnek, a bizalomnak és a lemondásnak ! Ez ismeretlen, kivéve neked, ó, Istenem ! Mert a lélek, amelyben ez a hit lakozik, és 138 Kézikönyv a belső lelkek számára. amely e hitből él, semmit sem tud róla ; és lényeges, hogy ne tudjon róla, különben lemondása nem lenne tökéletes. Ez az állapot kétségtelenül nagyobb dicsőséget ad Istennek, mint bármely más ; úgyhogy az ilyen lélek végtelenül jobban dicsőíti Őt, mint minden más lélek, aki közönséges szentséggel szent. Ezért az ördög, aki Isten dicsőségének nagy ellensége, semmit sem mulasztott el, hogy ezt az állapotot elkiáltsa ; ő a legvadabb és legszörnyűbb üldözője. Olyan embereket gerjeszt ellene, akik vagy tudatlanok, vagy rosszhiszeműek, vagy büszke lelkületűek, és felfuvalkodottak hamis tudásukkal : ezek az emberek a legszörnyűbb színekkel ábrázolják ezt az állapotot ; összekeverik a nyugalomféléssel, és a hipokrizis, az üdvösséggel szembeni bűnös közöny, a rafinált kicsapongás stb. utálatos neveket adják neki ; vagy örülségnek és a rendezetlen agy túlzásának tekintik. Így írják le a jó és jámbor lelkeknek, hogy elvonják őket tőle, és elvonják őket az imádságtól is, amely ennek a kapuja ; igyekeznek rettegést és ellenszenvet ébreszteni bennük azok iránt, akik ebben az állapotban vannak, a lelki könyvek iránt, amelyek erről szólnak, és a rendezők iránt, akik vezethetnék őket ebben. Isten néha még azt is megengedi, hogy azok, akik az Ő egyházában tekintélyt viselnek, tévedjenek és félre legyenek vezetve ebben a kérdésben, és hogy hamis hírek alapján és kellő vizsgálat nélkül, tudtukon kívül elítéljék a legszentebb személyeket és Isten legcsodálatosabb műveit. Isten ezt azért engedi meg, hogy az Ő kegyeltjeit a legvégső próbának tegye ki, hogy megzavarja ellenségeinek hiábavaló erőfeszítéseit, és hogy ebből az Ő nagyobb dicsőségét vonja le. A hit szelleméről. 139 Azok után, ami a mi Urunkkal, Jézus Krisztussal történt a zsinagóga főpapjai részéről, semmi ilyesmin nem kellene meglepődnünk ; és azok után, ami a zsinagógával történt, amiért elítélte Jézus Krisztust, semmi sem lehet túlságosan szörnyű azok számára, akik szándékosan újból elítélik Őt az Ő leghűségesebb szolgálóinak személyében. Ezért minden vihar közepette, amelyet az ördög ellenünk kavarhat, ragaszkodjunk a hit szelleméhez, és növekedjünk benne éppen azokon az eszközökön keresztül, amelyeket annak elpusztítására használnak. Ő, akit szolgálunk, a Mindenható, az Egyetlen Igaz, az Örökké Hűség. Elmúlhat az ég és a föld, mielőtt Ő elviselné, hogy azok bármilyen kockázatot vállaljanak, akik átadták magukat Neki. Ő próbára fogja tenni a szeretetünket, mert ez az igazság : mit ér az a szeretet, ami nem volt próbára téve ? És Ő ezeket a próbákat a végletekig fogja vinni, mert Ő Isten, és nincs olyan szeretet, amely túl nagy lenne Számára. Ezerszer boldog az a lélek, akit Isten így próbára tesz, és akinek lehetőséget ad arra, hogy megmutassa Neki a legnagyobb szeretetet, amit egy teremtménytől elvárhat. Nem igazságos-e, hogy Isten iránt olyan szeretetnek kell lennie, amely még a leghevesebb emberi szenvedély túlkapásainál is messzebbre megy az érte való szenvedésben ? És a legnagyobb kegy, amit Ő itt lent egy léleknek adhat, az, hogy az Őt ily módon való szeretetének hathatós vágyával lelkesíti. Ez a szeretet, amely erősebb a halálnál, hatalmasabb a pokolnál, maga a saját indítéka és a saját jutalma ; saját lángjával táplálkozik. Isten gyújtotta meg ; Isten tartja életben ; Isten fogja megkoronázni, miután áldozata elfogyott. 140 Kézikönyv a belső lelkek számára. XXIII. A FELEBARÁTI SZERETETRŐL. " Új parancsolatot adok nektek, hogy úgy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket" - mondta Urunk és Megváltónk,

Jézus Krisztus. A felebarátunk iránti szeretet parancsa a természeti törvényhez tartozik, és olyan régi, mint maga a világ, milyen értelemben nevezi Jézus Krisztus új parancsolatnak? Úgy érti, hogy Ő maga tette azt a leghatározottabb módon újjá, mert nem elégedett meg azzal, hogy megparancsolta nekünk, hogy szeressük felebarátunkat, mint önmagunkat, hanem azt akarja, hogy úgy szeressük felebarátunkat, ahogyan Ő szeretett minket; mert kereszthalálával a felebaráti szeretet legnagyobb példáját adta nekünk, amit még egy Istenember is adhatott; és mert azt akarja, hogy erről a jelről ismerjék fel az Ő igazi tanítványait. Azzal, hogy Jézus Krisztus magára vette emberi természetünket, testvérünké és az egész emberi nem fejévé vált; Ő általa mindnyájunkat az isteni örökbefogadás méltóságára emelt, oly módon, hogy természetfeletti értelemben minden keresztény egyetlen családot alkot, amelynek Isten az Atyja és Jézus Krisztus az elsőszülött Fia. Osztozunk az Ő jogaiban a mennyei örökséghez; mindnyájan ugyanazokban a kegyelmekben, ugyanazokban a szentségekben részesülünk; ugyanannál az asztalnál táplálkozunk; ugyanabból a Kenyérből élünk; a felebaráti szeretetben vagyunk. 141 Valójában mindannyian a legkülönlegesebb módon egyesülünk egymással Jézus Krisztusban és az Ő Egyházában. Így azon a kapcsolaton kívül, amelyet minden emberfajjal fenntartunk, az Egyház minden gyermeke között egy különleges kötelék van, amely a Jézus Krisztussal való egyesülésükön alapul, és amelyet az Ő vére szilárdít meg. Ezért jó okkal nevezte újnak azt a parancsolatot, amelyet tanítványainak adott, hogy úgy szeressék egymást, ahogyan Ő szeretette őket. Nos, hogyan szeretett minket Jézus Krisztus? Olyannyira, hogy az isteni igazságszolgáltatás áldozatává tette magát bűneinkért; hogy életét és lelkét adta, hogy visszavásárolja nekünk az örök életet; és ezt még akkor is, amikor az eredendő bűn miatt ellenségei voltunk, és bár előre látta, hogy majdnem mindannyian visszaélünk kegyelmeivel, súlyosan megsértjük Őt, sőt kihasználjuk jóságát és hosszú szenvedését, hogy még merészebben vétkezzünk ellene. Mindannyiunk lelkiismeretének többé-kevésbé ilyesmivel kell szemrehányást tennie nekünk; és mindezek ellenére Jézus Krisztus szeretett minket, szeret minket még mindig, és utolsó lehetünkig szeretni fog minket, és mindig kész lesz arra, hogy az Ő drága Vérének érdemeit ránk alkalmazza, és az Ő közvetítésével megbékítsen minket Atyjával. Most már érthetjük egy kicsit, hogy mit jelentenek ezek a szavak: " Szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket " ? Van-e helyes elképzelésünk az ezzel kapcsolatos köteleltségeinkről? Szeretnem kell testvéreimet, ahogyan Jézus Krisztus szeretett engem; meg kell osztanom velük nemcsak világi javaimat, hanem minden lelki adományomat is; imádkoznom kell értük, ahogyan magamért imádkozom; 142 Kézikönyv a belső lelkekért. Ugyanolyan buzgósággal kellene az ő üdvösségükért lennem, mint a sajátoméért, és minden erőmmel, imáimmal és jócselekedeteimmel, szavaimmal és példámmal kellene érte fáradoznom. Késznek kell lennem arra, hogy mindent, még magamat is feláldozzam egy lélek üdvösségéért. Mindent meg kellene bocsátanom, mindent el kellene felejtennem, mindent el kellene szenvednem testvéreimtől, ahogyan Jézus Krisztus is annyit szenvedett tőlem, és mindent megbocsátott nekem. Egyszóval, ugyanazzal a szeretettel kellene szeretnem őket, mint amilyenel Jézus Krisztus engem szeretett. " Ó, Istenem !

Micsoda szeretet uralkodna a keresztények között, ha ezt a parancsolatot betartanák! és ennek szükségszerű következményeként micsoda szentség! Mert nem lenne lehetséges, hogy a keresztények így szeressék egymást anélkül, hogy ne törekednének mindnyájan, ki-ki a maga állapotában a legmagasabb tökéletességre; anélkül, hogy mindnyájan ne próbálnák egymást a tökéletesség gyakorlására ösztönözni, és anélkül, hogy ne adnának egymásnak példát erre. Minden rendetlenség, minden botrány, minden ellenségeskedés, tulajdonképpen minden bűn számúzne lenne a kereszténységből. A szeretetnek ez a csodálatos szelleme uralkodott korábban az első hívők között; és még a pogányok is, amikor ezt látták, nem tudták megállni, hogy ne csodálják. "Nézzétek", mondták, "hogy ezek a keresztények mennyire szeretik egymást!" De sajnos! napjainkban a keresztények nagyobb része távolról sem törekszik erre a gyönyörű szeretetre, hanem még azt a

természetes szeretetet sem érezheti felebarátja iránt, amelyet minden embernek a másik ember iránt kellene éreznie ; és a szeretet természetes törvényének nagyszerű előírásait talán még gyakrabban sértik meg közöttünk, és még több A felebaráti szeretetről. 143 kegyetlenebb módon, mint a barbárok és bálványimádók között. Mi ennek az oka ? Azért, mert megszűntünk keresztények lenni, csak névleg; mert lemondunk a kereszténység külső vallomásáról és alapvető kötelességeiről, és mert szívünk mélyén még a pogányoknál is gonoszabbak vagyunk. Ez nem túlzás, és magától értetődő, hogy így kell lennie. Mert a rossz kereszténynek tovább kell vinnie romlottságát és rosszindulatát, mint a pogánynak, mert a fény ellen vétkezik, a természetfeletti kegyelmek ellen cselekszik, és sokkal bűnösebb, ha így visszaél az értelem és a vallás fényével. Gyászoljuk meg ezeket a rettentő rendellenességeket, mi, akiket Isten különösképpen elhívott önmagának és felebarátunknak az Ő kedvéért való szeretetére. Ismerjük fel, hogy az önszeretet, amely minden bűn forrása, ellensége ennek az Isten és felebarátunk iránti szeretetnek; hogy amíg bennünk az önszeretetnek bármilyen maradványa megmarad, addig soha nem tudjuk úgy szeretni testvéreinket, ahogy Jézus Krisztus megparancsolta nekünk, hogy szeressük őket. Az önszeretet önmagunkra összpontosít, és kirekesztővé tesz bennünket ; arra készíti, hogy felebarátunkat idegennek tekintsük, nemcsak a világi dolgok tekintetében, hanem a lelki dolgok tekintetében is, oly módon, hogy a kisajátítás, a személyes érdekek, a féltékenységek és az irigység szelleme még az odaadásunkba is beszivárog, és végül azt gondoljuk, hogy felebarátunk lelki java a miénket csökkentheti. Ennél is több, ugyanez az önszeretet ezernyi bűn oka a szeretet ellen. Érzékennyé, sértődésre készé, rosszindulatúvá, gyanakvóvá, szigorúvá, követelőzővé tesz bennünket a saját jogainkat illetően, könnyen 144 Kézikönyv a belső lelkek számára. megsértődünk : szívünkben életben tart bizonyos rosszindulatot, titkos örömet a felebarátunkkal történt apró sérelmeken, hidegségünk, távolságtartó magatartásunk, közönyünk és igazságtalan ítéleteink miatt ; táplálja kritizálási hajlandóságunkat, szavaink és tetteink igazságtalan elfogultságát, bizonyos személyek iránti ellenszenvünket, rossz érzéseinket, keserűségünket ellenük, és ezernyi más, a szeretetre leginkább káros imperfekciót. Lehetetlen dolognak tartom, hogy bárki, aki nem belső ember, elérje a felebaráti szeretet e parancsolatának tökéletes megvalósítását, mert ahhoz, hogy tökéletesen teljesítsük, úgy kell meghalnunk saját szellemünknek és akaratunknak, hogy teljesen Jézus Krisztus szelleme vezéreljen bennünket, és az Ő szeretete éltesse. Ellenkező esetben szüntelenül adódnak alkalmak arra, hogy ezt a szeretetet - mindenestre enyhén - megsebezük; az önszeretet, bármennyire is kevés marad belőle, még mindig hatalma van arra, hogy befolyásolja a szívét; még mindig elvonja és megrontja ítélőképességünket, uralkodik érzelmeinken, és mindezt talán számunkra észrevétlenül teszi. Azokban a személyekben pedig, akik nem igazán belső emberek, bár állítólag jámborak és szentek, mindig ott van az önszeretet mélysége, amelyről semmit sem tudnak, és amely vakká és igazságtalanná teszi őket felebarátjukkal szemben. És még azt is hozzá kell tennem, hogy a szeretet kötelességei sok esetben olyan finomak és kifinomultak, hogy természetfeletti világosság nélkül lehetetlen azokat tisztán megkülönböztetni vagy igazságosan megítélni; hogy ezeket a kötelességeket olyan nehéz teljesíteni, hogy ahhoz, hogy ezt megfelelően tegyünk, szükségünk van egy erényre A felebaráti szeretetről. 145 messze az átlagosnál magasabbra ; és végül, hogy néha olyan áldozatokat követelnek, amelyeket csak azok hozhatnak meg, akik megszokták, hogy teljesen önmaguknak haljanak meg. Igen, a felebaráti szeretet a szó valódi értelmében sokkal fájdalmasabb a természet számára, mint az Isten iránti szeretet, bár az is igaz, hogy e két szeretet nem választható el egymástól. Így a felebarátunk az oka majdnem minden olyan hibának, amellyel a jámbor emberek szemrehányást kell tenniük maguknak, és hány ilyen jellegű hibát követnek el anélkül, hogy észrevennék, anélkül, hogy eszükbe jutna, hogy ezt tették, és amelyet nehezen tudnának beismerni. Boldogok tehát azok a lelkek, akik magukévá tették a belső életet, és akik teljesen átadták magukat Istennek, hogy az Ő kegyelmének vezetése alatt tökéletesen megvalósítsák az Isten és felebarátunk iránti szeretet e két parancsolatát ! Ők nincsenek kitéve annak, hogy megtéveessenek, mint oly sokan

a szeretet e kérdésében, ahol az önszeretet oly könnyen megtéveszthet bennünket, és ahol a legügyesebbeknek is gyakran nehéz eldönteniük, mi a helyes. A}' nem tehetnek mást, mint hogy hallgatnak Isten hangjára, amely szívük mélyén szól, és a szándék tisztaságával és a lélek egyenességével könyörögnek hozzá, hogy vezesse őket minden útukon. Isten soha nem fogja őket cserbenhagyni, ha egyszer s mindenkorra elhatározzák, hogy legkedvesebb érdekeiket feláldozzák a szeretet érdekeinek : Ő fogja megtanítani őket, meddig kell elmenniük, és hol kell megállniuk. Feltárja előttük szívük titkos rejtekeit, és megmutatja nekik, mi minden van benne, ami a szeretet leghalványabb árnyékát is megsebezheti. Soha nem fogja megengedni nekik, hogy - anélkül, hogy azonnal meg ne dorgálná őket - szándékosan rosszindulatú és szeretetlenségéből fakadóan beszéljenek vagy cselekedjenek, vagy akár csak egy gesztusnak vagy mosolygásnak engedjenek; gátat fog vetni minden belső ítéletüknek, minden gyanakvásuknak, minden képzelgésüknek; megöli minden természetes hajlamukat és ellenszenvüket, minden képzelgésüket, sértett érzésüket és érzékenységüket; elfojtja minden haragjukat, keserűségüket és rosszindulatú örömeiket. És azzal egyidejűleg, hogy elpusztítja minden olyan hibájukat, amely ellentétes a szeretettel, szívükben megalapozza a felebaráti szeretetnek azokat a nagyszerű elveit, amelyeket Jézus Krisztus tanított, és amelyeknek Ő adott példát. Az Istenember kinyilatkoztatja magát nekik, és megeleveníti őket saját érzéseivel, nagylelkűségével, a lelkek iránti buzgalmával, kedvességével, szelídségével, gyengédségével és irgalmasságával. Ő maga fogja szeretni felebarátaikat, rajtuk keresztül, mert mivel Ő a szívük abszolút Ura, szabályozni és létrehozni fogja e szívek mozdulatait és érzelmeit. De hogy ezt elérjük, világosan látható, hogy folyamatosan le kell mondanunk önmagunkról, és mindig az Istentől való függés állapotában kell tartanunk magunkat, mindig egyesülnünk kell vele az imádság által, mindig figyelmesnek és hűségeseznek kell lennünk az Ő sugallataira. Az evangéliumi törvény két nagy előírásának pontos betartása kétségtelenül megéri mindazt a fáradságot, amit esetleg vállalunk kell, hogy e célból alávessük magunkat a belső élet azon tanításainak, amelyek az emberi természet számára kemények és fájdalmasak lehetnek. A világról. 147 XXIV. A VILÁGRÓL. MI a világ ? És milyennek kell lennie a világnak egy keresztény számára ? Ez a két legérdekesebb kérdés mindazok számára, akik teljesen Istenhez akarnak tartozni, és biztosítani akarják saját üdvösségüket. Mi a világ? Jézus Krisztus ellensége, és az Ő evangéliumának ellensége. Az emberek azon hatalmas tömegéből áll, akik ragaszkodnak az érzékelhető dolgokhoz, és ezekben látják az egyetlen boldogságukat ; akik rettegnek a szegénységtől, a szenvedéstől és a megaláztatástól, és ezeket a dolgokat valódi rossznak tekintik, amelytől menekülniük kell, és amelytől mindenáron meg kell védeniük magukat ; akik ezzel szemben a legnagyobb tiszteletet tanúsítják a gazdagság, az élvezetek és a kitüntetések iránt ; akik ezeket a dolgokat valódi és szilárd jónak tekintik; akik vágynak rájuk, és rendkívüli buzgalommal hajszolják őket, nem törődve azzal, hogy milyen eszközökkel szerzik meg őket ; akik egymással harcolnak az élet javaiért ; akik irigylik egymást, és megpróbálják elvenni egymástól azt, ami nekik nincs meg ; akik a másik embert csak aszerint értékelik vagy megvetik, hogy az rendelkezik-e ezekkel a mulandó javakkal vagy sem ; egyszerűen, akik az evilági dolgok megszerzésére és élvezetére alapozzák minden elvüket, minden erkölcsi kódexüket és magatartásuk egész tervét. 148 Kézikönyv a belső lelkek számára. A világ szelleme tehát nyilvánvalóan szemben áll Jézus Krisztus és az Ő evangéliumának szellemével. Jézus Krisztus és a világ elítélik egymást, és megdorgálják egymást. Jézus Krisztus az Ő választottaiért mondott imájában határozottan kijelenti, hogy nem a világért imádkozik ; apostolainak és rajtuk keresztül minden kereszténynek kijelenti, hogy a világ gyűlölni és üldözni fogja őket, ahogyan Őt is gyűlölte és per securitativé üldözte. És megparancsolja nekik, hogy folytassanak folyamatos háborút a világ ellen. Az egyház első korszakaiban, amikor majdnem minden keresztény szent volt, a többi ember pedig bálványimádságba merült, könnyű volt megkülönböztetni a világot, és tudni, kivel kell társulni, és kit kell kerülni. A világot, amely akkoriban nyíltan harcolt Jézus Krisztus ellen, olyan jegyek alapján lehetett megkülönböztetni, amelyeket nem lehetett összetéveszteni. De mióta egész nemzetek em

bravírozták Krisztus evangéliumát, és mióta a fegyelem lazult, fokozatosan kialakult a keresztények között egy olyan világ, amelyben a bálványimádás minden bűne uralkodik egy olyan világ, amely vágyik a kitüntetésekre, a gyönyörökre és a gazdagságra egy olyan világ, amelynek elvei szöges ellentétben állnak Jézus Krisztus elveivel. Most, hogy ez a világ még mindig a kereszténység külsőleg kereszténynek vallja magát, sokkal nehezebb megkülönböztetni ; és a vele való társulás sokkal veszélyesebbé vált, mert gonosz tanítását sokkal ügyesebben leplezi, mert sokkal óvatosabban terjeszti, és minden ravaszágát felhasználja, hogy saját gonosz maximáit összeegyeztetse a kereszténység tanításaival. És ezt a célt szem előtt tartva gyengíti az On the World. 149 és enyhíti, amennyire csak lehet, az evangélium szent szigorát ; másrészt pedig a lehető legnagyobb gondossággal elrejtja saját hamis erkölcsének mérgét. Ebből fakad a csábítás veszélye, annál is inkább, mert ezt nem könnyű észrevenni, és így nem vagyunk eléggé résen ellene ; ebből fakad továbbá egyfajta alkalmazkodás és belenyugvás szelleme, amellyel megpróbáljuk összeegyeztetni a valódi keresztény szigort a világ maximáival olyan kérdésekben, mint a gazdagság utáni vágy vagy a szórakozások mértéktelen élvezete - egy olyan összeegyeztetés, amely lehetetlen, egy olyan állapot, amelynek csak az emberi természet hízélgése, a keresztény szentség elrontása és hamis lelkiismeret kialakulása lehet a vége. Szinte hihetetlen, hogy ez a rendellenesség milyen messzire mehet, még olyan személyek esetében is, akik büszkék jámborságukra és odaadásukra ; és ez egy olyan rendellenesség, amelyet bizonyos értelemben nehezebb helyrehozni, mint azt, ami a nyíltan világi és bűnös magatartásból ered, mert az ilyen személyek soha nem ismerik el, hogy tévedtek, és sikerül becsapniuk magukat ezekben a kérdésekben. Ha úgy akarunk itt lent élni, hogy nem osztozunk a világ romlottságában, akkor csak egy dolgot tehetünk, mégpedig azt, hogy teljesen és teljesen szakítunk a világgal a saját szívünkben, és beleéljük magunkat Szent Pál érzésébe, amikor azt mondta: "A világ megfeszített nekem, és én a világnak." Ó, milyen csodálatos szavak !

És milyen mély a jelentésük ! Régebben a kereszt volt a leghírhedtebb büntetés, a rabszolgák büntetése. Amikor tehát az apostol azt mondja, hogy a világ megfeszített nekem, ez olyan, mintha azt mondaná: 1 50 Kézikönyv a belső lelkek számára. a világ iránt ugyanazt a megvetést, ugyanazt az ellenszenvet, ugyanazt a borzalmat érzem, mint amit egy hitvány rabszolga iránt kellene éreznem, akit keresztre feszítettek bűneiért. Nem bírom elviselni a látványát : számomra a megátalkodottság tárgya, amellyel nem lehet semmi kapcsolat, semmi társulásom, semmi rokonságom. És Szent Pálnak ebben a kifejezésében nincs semmi szélsőséges, semmi más, mint ami tökéletesen igazságos és helyes, aminek minden kereszténynek így kellene lennie; és ennek oka nyilvánvaló. A világ keresztre feszítette Jézus Krisztust, miután rágalmozta, sértegette, gyalázta Őt; és a világ most is keresztre feszíti Őt minden nap. Nem igazságos-e tehát, hogy a világ a maga részéről keresztre feszíti Krisztus tanítványát ? Nem igazságos-e, hogy a tanítványnak rettegnie kell Mesterének, Megváltójának és Istenének legfőbb ellenségétől ? Ezért a világról való lemondás a keresztiség szentségének egyik legünnepelesebb ígérete, és lényeges feltétele, amely nélkül az Egyház nem fogadna be minket gyermekei közé. Gondolunk-e valaha erre az ígéretre ? Gondolunk-e valaha is azokra a kötelezettségekre, amelyeket ez az ígélet ránk ró ? Vizsgáljuk-e valaha is magunkat, hogy meddig terjed ez a lemondás? A keresztény lemondásának a világról olyan messzire kellene mennie, mint a világi lemondás Jézus Krisztusról ! Ez a szabály világos, és nem lehet bennünket megtéveszteni benne. Nincs más dolgunk, mint alkalmazni, mégpedig a legteljesebb mértékben. A világnak megvan a maga evangéliuma. Nekünk csak azt kell az egyik kezünkbe vennünk, és Jézus Krisztus evangéliumát a másikba ; csak össze kell hasonlítanunk a tanításukat és a Világról szólót. 151 példájukat ugyanazon dolgok tekintetében ; csak szembe kell állítanunk Jézus Krisztust a kereszten, szenvedésben, gyalázatban és meztelenségben a világgal, amely körüveszi és megrészegeti a dicsőség, a gazdagság és a gyönyörök, és azt kell mondanunk magunknak: Melyikhez tartozom én ? Melyikhez akarok tartozni? Itt van két kibékíthetetlen ellenség, akik örökké háborúzni fognak egymás ellen : melyik

oldalon harcoljak ? Lehetetlen számomra, hogy semleges maradjak, sem pedig mindkettővel részt vegyek. Ha Jézus Krisztust és az Ő keresztjét választom, a világ gyűlölni fog engem ; ha a világhoz és annak hiúságaihoz csatlakozom, Jézus Krisztus elutasít és elítél. Tétovázásról van szó ? Keresztény vagyok-e, ha egy pillanatig is habozom ? De ha egyszer és mindenkorra a kereszt zászlaja alá rendelem magam, nem nyilvánvaló-e, hogy a világ attól a pillanattól kezdve ellenséggé válik, akivel soha többé nem köthetek békét vagy fegyverszünetet? Még egyszer mondhatjuk: Milyen messzire terjednek kötelezettségeink, és milyen szentek lennének a keresztények, ha alaposan átéreznék kötelezettségeik nagyságát ! Nem elég, hogy a világot keresztre feszítik nekünk ; bele kell egyeznünk abba is, hogy mi magunk is keresztre feszüljünk a világnak ; vagyis engednünk kell, hogy a világ keresztre feszítsen minket, ahogyan Jézus Krisztust is keresztre feszítette; hogy háborút vívjon ellenünk, ahogyan Jézus Krisztus ellen is háborúzott ; hogy üldözzön, rágalmazzon, gyalázzon minket ugyanolyan dühvel ; hogy végül elvegye tőlünk javainkat, becsületünket, sőt életünket is. És nemcsak hogy bele kell egyeznünk mindezekbe az áldozatokba, mintsem hogy megtagadjuk keresztényi szentségünket, hanem ezt örömünk és diadalunk tárgyává kell tennünk. A tanítványnak 152 Kézikönyv f 07' Belső Lelkek. dicsekednie kell azzal, hogy úgy bánnak vele, mint a Mesterével. "Ha engem üldöztek - mondta Urunk Jézus Krisztus apostolainak -, titeket is üldözni fognak." Ez tévedhetetlen szabály. A világ nem lenne az, ami, vagy a keresztények nem lehetnek azok, aminek lenniük kellene, ha megmenekülnének a világ üldözésétől. Gyakran szeretnénk tudni valamit lelkünk állapotáról ; szeretnénk tudni, hogy tetszünk-e Istennek, hogy Jézus Krisztus elismer-e minket a sajátjának. Adok nektek egy szabályt, amely által könnyen megvilágosodhattok, és amely által nyugtalanságotok megnyugodhat. Nézzétek meg, hogy a világ megbecsül-e benneteket, nagyra tart-e benneteket, jól beszél-e rólatok, keresi-e társaságotokat. Ha ez így van, akkor nem tartozol Jézus Krisztushoz. De ellenkezőleg, ha a világ elmarasztal, kinevet, rosszat mond rólad, elkerül, megvet, gyűlöl, ó, milyen nagy okod van a vigasztalásra ! Ó, akkor higgyétek el, hogy valóban Jézus Krisztushoz tartoztok ! Gondoljuk hát komolyan, Isten előtt, hogy mi a világ velünk szemben, és mi mi vagyunk a világgal szemben. Vizsgáljuk meg belső hajlamainkat, tanulmányozzuk saját szívünk mélységeit : bizonyára sok mindent találunk ott, ami megaláz és megzavar bennünket ; felfedezzük, hogy a világ maximái mély nyomot hagytak elménkben, és hogy sok nehéz és kényes kérdésben ítélőképességünk túlságosan kész a világ ítéletét követni ; rájövünk, hogy vágyunk a világ megbecsülésére, és félünk megvetésétől ; hogy túl könnyen kötődünk, és túl nagy fájdalommal szakítunk velük ; Az ember méltóságáról. 153 hogy gyakran és sokszor alávétjük magunkat egyfajta emberi tiszteletnek, egyfajta alkalmazkodásnak, egy olyan engedékenységnak, amely nagyban akadályozza tökéletességünket, és amely a kényszer és a szégyenérzet állapotában tart bennünket. Röviden, rá fogunk jönni, hogy nem vagyunk olyan hűséges és elszánt barátai Jézus Krisztusnak és ellenségei a világnak, mint azt hittük. De ne csüggedjünk : a világ felett teljesen győzedelmeskedni, bátran szembeszállni vele, megvetni, és örülni annak, hogy az viszont megvet és harcol ellenünk, nem egy pillanat műve. Gyakoroljuk magunkat azokban a kis alkalmakban, amelyek elének tárulnak : ha Isten szeret minket, gondoskodni fog arról, hogy ezek az alkalmak ne hiányozzanak nekünk ; és készítsük fel magunkat ezekkel a kis győzelmekkel a nagyobb összecsapásokra. Emlékezzünk minden szükségünkben Jézus Krisztus szavaira : " Bízatom, én legyőztem a világot" Könyörögjünk hozzá, hogy segítsen nekünk legyőzni azt is, vagy inkább, hogy ő maga győzze le rajtunk keresztül, és pusztítsa el szívünkben a világ országát, hogy ott megalapíthassa saját országát. XXV. AZ EMBER MÉLTÓSÁGÁRÓL. AZ EMBER méltóságát foglalja magában ez a mondás: " Minden, ami nem Isten, méltatlan az emberhez". Csak jól kell megérteni ezt a mondást, 154 Kézikönyv a belső lelkek számára. és máris kiragadja a bűnösöket a bűneikből, és a jókat a tökéletesség legmagasabb csúcsára emeli. Hiszem, hogy a lelkek megtérítéséhez és a legmagasztosabb erényre való továbbviteléhez nincs szükség a megfontolások sokaságára : egyetlen egy is elegendő, feltéve, hogy jól átgondolják, hogy a lelket áthatja, hogy engedik, hogy a magatartásra hatással legyen, és hogy a gyakorlatban a lehető legteljesebb

mértékben követik. Ez az a megfontolás, amelyet most javasolni fogok. Először is győződjünk meg ennek igazságáról, és azután szánjuk rá magunkat, hogy a legnagyobb hűséggel gyakoroljuk. Minden, ami nem Isten, méltatlan az emberhez, méltatlan arra, hogy elfoglalja elméjét, méltatlan arra, hogy elfoglalja szívét, méltatlan arra, hogy cselekedeteinek mozgatórugója vagy fő tárgya legyen. Lehetnek-e kétségeink a témával kapcsolatban, ha egy kicsit elgondolkozunk azon, hogy mik vagyunk mi, milyen szándékkal teremtett és váltott meg minket Isten, és hogy a többi teremtmény, akár feljebbvalóink, akár egyenrangúak, akár alábbvalóink, milyenek valójában velünk szemben? Lehet-e kétségünk afelől, ha meggondoljuk, hogy elménk azért lett teremtve, hogy megismerjük Istent, és szívünk azért, hogy szeressük Őt: hogy sorsunk az, hogy örökké birtokoljuk Őt, és hogy a jelen élet csak azért adatott nekünk, hogy ezt a nagy boldogságot kiérdemeljük? Lehetnek-e kétségeink ezzel kapcsolatban, ha szemünket e világ javaira vetjük, és összehasonlítjuk azokat lelkünk természetével, a lélek eszméinek nagyságával és vágyainak mérhetetlenségével? E világ javai vagy testi javak, és így nem lehet pro részük egy olyan anyaggal, amely tisztán lelki, Az ember méltóságáról. 155 vagy pedig kizárólag az emberek véleményén alapulnak, és így hamisak és látomásosak. Emellett természetüknél fogva elégtelenek, törékenyek, mulandóak és mulandóak. Kétkedhetünk-e ebben, ha saját szívünket vizsgáljuk meg, és megfigyeljük, hogy amíg szívünk a teremtett tárgyakra van rögzítve, addig csak ,reményben és elképzelésben boldog, a valóságban soha: hogy mindig sóvárog, mindig nyugtalan, mindig félelem és vágy gyötri? Ellenkezőleg, attól a pillanattól kezdve, hogy szívünket teljesen Istennek adjuk, békében és nyugalomban kezd lenni, és érezzük, hogy ezt a békét senki és semmilyen esemény nem veheti el tőlünk, hacsak nem a saját hibánkból? Ha mindezek az okok egybehangzóan bizonyítják számunkra e mondás igazságát, akkor nincs más dolgunk, mint életünk szabályává tenni, és követni azt a végsőig. Mert ha igaznak hisszük, de magatartásunkban nem alkalmazzuk, akkor bolondként és örültként viselkedünk, és saját magunkat ítéljük el. Minden, ami nem Isten, méltatlan hozzám. Azt kellene tehát mondanom magamnak: nem szabad tehát semmit sem méltatlanul becsülnöm, és nem szabad ragaszkodnom semmihez, ami az idő múlásával elmúlik; vagyis semmiféle teremtett dologhoz, kivétel nélkül. Ez az első megfontolás, amely szabályozni fogja elmémet és szívemet az élet minden dolgának használatában. Mindezek a dolgok elmúlnak, elszállnak, mint az árnyékok; semmi sem méltó a szeretetemre, csak az, ami örökkévaló. Isten azt akarja, hogy egy ideig használjam az idő dolgait; de nem akarja, hogy 156 Kézikönyv belső lelkek számára. számot adjak róluk; nem akarja, hogy boldogságomat ezekre helyezzem: egyszerűen csak eszközként használja őket, hogy bizonyítsa szeretetemet és hűségemet, és aszerint fog büntetni vagy jutalmazni, ahogyan használom őket. Mit kell tehát gondolnom mindazokról a dolgokról, amelyekre az emberek büszkék, és amelyekre oly szenvedélyesen vágnak? Hogyan kell megítélnem a születésem vagy rangom előnyeit, amelyekkel e világon rendelkezem, a megbecsülést, amelyet élvezek, vagy a megtiszteltetést, amelyet kapok? Méltóak-e ezek a dolgok hozzám? Megérdemlik-e ezek a dolgok a legkevesebb figyelmet, a legkevesebb tiszteletet részemről? Van-e okom arra, hogy ilyen dolgok miatt előnyben részesítsem magam bármely más emberrel szemben, bárki legyen is az? Mi a megítélésem a szellemi vagy testi előnyökről, amelyekkel esetleg rendelkezem? Mi a valóságban az a sok nyomorúság, amire egyesek hiúak? Mit számít nekem valójában, ha egy kicsivel több vagy kevesebb eszem, tehetségem, barátom, tudásom vagy szépségem van? Vajon jobb vagyok-e ezekért a dolgokért Isten szemében? Kell-e ezek miatt jobban gondolnom magamra? Vagy ha nem rendelkezem ezekkel az előnyökkel, akkor ez panasz vagy nyomorúság tárgya kellene, hogy legyen számomra? Ó, milyen végtelenül alantasak mindezek a tisztán természetes előnyök, és mennyire lealacsonyítom magam, ha önelégültség tárgyává teszem őket!

És ami a szerencse ajándékait illeti, amelyek az élet örömeit és kényelmét biztosítják számomra, vajon méltóak-e hozzám? Minden ilyesmi, ami meghaladja Az ember méltóságát. 157 ami szükséges,

méltó-e vágyaimhoz vagy buzgóságomhoz ? A gazdagságnak végül is csak a test és a test jóléte a célja : nem az állatok állapotába süllyedek-e, ha testemből istent, bálványt csinállok ; és minden gondomat. egy hústömegnek adom, amely csak börtönül szolgál lelkemnek ? És még az egészség és maga az élet is, ha az örökkévalóság fényében nézzük, vajon méltóak-e hozzám ? És kell-e ennyit kínlódnom, hogy megőrizzem őket, és kell-e ennyit félnem, hogy elveszítem őket ? Ha ezt az életet nem adom teljesen Istennek, ha nem szentelem teljesen az Ő szolgálatának, akkor vajon előny-e ? Nem inkább rossz, még hozzá nagy rossz, hiszen a hosszú évek csak bánatot és bűnöket halmoznak fel ? De gondolhatjuk, hogy nem a becsület, nem a hírnevünk ápolása, nem az emberek megbecsülése-e az az előny, amire nyugodtan vágyhatunk ? Nem félhetünk-e attól, ami miatt elveszítjük ezt a megbecsülést, és nem kereshetjük-e azt, ami miatt elnyerhetjük ? Egyetértek azzal, hogy úgy kell élnünk, hogy ne adjunk okot botránnyra ; de ez azért kell, hogy így legyen, mert Isten lát minket, nem pedig azért, mert az emberek látnak minket. Ha a lelkiismeretünk semmiben sem tesz szemrehányást, miért kellene megijednünk, vagy bánkódnunk, vagy gyötrődnünk az emberek hamis ítélete és hiábavaló beszélgetése miatt ? Az ő ítéleteik és véleményük a szabálya annak, hogy mi az igaz ? Vajon Isten így fog megítélni bennünket? És ha Isten és a saját lelkiismeretem mellett áll, mi többre vágyhatok ? De, mondhatjátok, annak adom ki magam, ami nem vagyok ; 158 Kézikönyv a Belső Lelkekért. nem mutatkozhatok sehol ; mindenki ellenem beszél, és olyan híreket terjeszt, amelyek szégyennel, megvetéssel és nevetségessé tesznek. Igen, emberileg nézve ez kétségtelenül rossz, sőt az egyik legnagyobb rossz ebben az életben. De vajon gonosz-e, ha vallási szempontból nézzük? Gonosz-e Isten szemszögéből nézve, amikor jó hírnevünket áldozzuk fel neki ? Nem inkább jó, és nagyon nagy jó-e, ha erényünk és jámborságunk a világ szidását, megvetését és gúnyját vonja ránk ? És még ha ezek a dolgok tovább mennek is, ha üldöztetésnek, sőt halálnak és a legszörnyűbb büntetéseknek vagyunk kitéve, nem maga Jézus Krisztus, az örök Igazság mondta-e ki, hogy azok, akik ilyesmit elszenvednek, "áldottak" ; és tudjuk, hogy Ő maga választotta magának ezt a fajta áldottságot. Mivel tehát egyedül Isten méltó hozzám, ezért az, amit Isten szeret és becsül, az az is, ami egyedül megérdemli az én megbecsülésemet és szeretetemet. Nos, mi az, amit Isten megbecsül ? Pontosan az, amit a világ megvet ; és ugyanígy minden, ami a világ szemében nagy, magas és tiszteletreméltó, az Isten szemében "utálatosság" : ezek az evangélium szavai. Ennek a különbségnek az az oka, hogy Isten úgy tekint a dolgokra, ahogyan azok önmagára, saját dicsőségére és a velünk kapcsolatos örökkévaló tervére vonatkoznak, míg az emberek úgy tekintenek a dolgokra, ahogyan azok önmagukra és erre a jelenvaló életre vonatkoznak. E két szabály közül melyiket kell követnem az ítéleteimben ? Mi az, amit Isten szeret ? Az ember méltóságáról van szó. 159 pontosan az, amit a világ gyűlöl. Isten szereti a szegénységet, a kereszteket, a megaláztatásokat, a szenvedéseket, mindent, ami elszakít bennünket az e világ dolgaitól, és gondolatainkat és szeretetünket a jövőbeli és örökkévaló dolgokra irányítja. A világ ezzel szemben mindent szeret, ami erősebben az idő dolgaihoz köt, és szem elől téveszti az örökkévalóság dolgait és a mennyei vágyat. E kettő közül melyik az ember nagyságának és méltóságának legjobb megítélése ? Melyikük ítéli meg legjobban a boldogságát, és a boldogság elérésének eszközeit ? Mit kell tehát tennünk, ha szentek akarunk lenni ? Egyet, és csak egyet : magatartásunkra és cselekedeteinkre állandóan ezt a megfontolást kell alkalmaznunk : Minden, ami nem Isten, minden, ami nem végtelen, örökkévaló, mérhetetlen, mint Ő, nem méltó hozzám. Egyedül Istennek vagyok teremtve. Csak azt kell szeretnem, becsülnöm és keresnem, ami közelebb visz Istenhez, ami még ebben az életben megadja nekem, hogy hit által élvezzem Őt, és ami biztosítja számomra, hogy egy napon a mennyben örökké birtokolni fogom Őt. Meg kell vetnem, gyűlölöm és kerülnöm kell mindent, ami elválaszthat tőle, mindent, ami elűzi Őt a lelkemből, vagy ami annak a veszélynek tesz ki, hogy örökre elveszítem Őt. És hol találom meg ezeknek a dolgoknak az igazságos és csalhatatlan megkülönböztetését ? Az evangéliumban találom meg ; Jézus Krisztus tanításában és példájában. Isten emberré lett ; azért élt és beszélgetett az emberrel, hogy megtanítsa minket arra, mi a mi igazi méltóságunk, mi a mi igazi

nagyságunk. Az ember csak az Evangélium fényében igazán 160 Alanual for Interior Souls. nagy, mert csak ott látjuk őt bensőséges kapcsolatban Istennel. Mindenhol máshol, még a legmagasztosabb filozófusok írásaiban is, kicsi, mert ott nem látható, hogy egyedül Isten a tárgy, a központja, az első kezdete és az utolsó vége. Ó Istenem, hatolj át lelkembe ezzel a fenséges igazsággal, amely olyan nemes, olyan emelkedett lényé tesz engem a Te szemedben: hatolj át lelkembe saját méltóságomnak ezzel a gondolatával. Ne engedd, hogy lehajoljak, vagy hogy kielégülésemet nálad kevesebben keressem ! Légy ezentúl gondolataim és vonzalmaim egyedüli tárgya ; mindent egyedül Rád vonatkoztassak ; Jézus Krisztus tanításai és példája legyenek magatartásom egyetlen szabályai ; és taposak lábbal minden krea turát, saját büszkeségemet és önszeretetemet ; így mindennek és önmagamnak is meghalva, még önmagamat is Hozzád, kezdetemhez és végső célohoz, örök boldogságom egyetlen és kizárólagos forrásához emeljem ! Ámen. XXVI. AZ EMBERI SZÍVRŐL. " A szív mindennekfelett perverz és kifürkészhetetlen : ki ismerheti meg?" JEREMIÁS. E szavakkal, "az emberi szív" alatt a rosszindulatnak, a perverzitásnak és az önszeretnek azt a mélységét értjük, amely mindannyiunkban ott van, és amelynek mérge minden cselekedetünkre kiterjed, még a legjobbakra is : mert alig van olyan cselekedet, amelyet teszünk Az emberi szívről. 161 amit ne rontana el az önszeretet, és ne fosztana meg minden jóságától. Természetünknek ez a perverz és romlott eleme az eredendő bűn következménye, amely tévútra vitte szívünk ősi egyenességét, és saját magunkra összpontosította azt a szeretetet, amelyet egyedül Istennek kellene adnunk. Ha figyelmesen megfigyeljük önmagunkat, azt fogjuk találni, hogy mindent úgy szeretünk, ahogyan az minket érint, hogy mindent a saját szemszögünkből ítélünk meg, és kizárólag a saját érdekeinket tartjuk szem előtt: ehelyett mindent, még önmagunkat is csak Istenben és Istenért kellene szeretnünk; és mindent Isten ítélete szerint kellene megítélnünk, és kizárólag az Ő érdekeit tartanunk szem előtt. És minden gonoszságunk forrása, az elme és a szív gonoszságainak az, hogy megfordítjuk a dolgok e helyes rendjét : ez minden bűnünk gyökere, és örök romlásunk egyetlen oka. Ha még egészen kisgyermekeket is tanulmányozunk, észre vesszük bennük e rendtelenség első magvait, és természetünk összes gonosz szenvedélyének csíráit. Ezek a csírák napról napra fejlődnek, és már komoly fejlődésen mentek keresztül, mielőtt az értelem és a vallás bármit is tehetne ellenük. És a legszomorúbb az egész dologban az, hogy ennek a rendellenességnek az az első hatása, hogy elvakít bennünket saját állapotunkkal szemben: mások hibáit elég világosan látjuk, de a sajátjainkat nem tudjuk és nem is akarjuk látni; haragszunk azokra, akik megpróbálnak rávenni bennünket, hogy olyannak lássuk magunkat, amilyenek valójában vagyunk, és soha nem fogjuk megengedni, hogy igazuk legyen; és bajunk fő oka, amikor hibába esünk, a titkos büszkeség, amely bosszant és ingerültté tesz bennünket, ha még önmagunk előtt is be kell ismernünk, hogy hibáztunk. Minden tőlünk telhetőt megteszünk, hogy elrejtjük magunk és mások előtt, hogy milyenek is vagyunk valójában. Ez nem mindig sikerül másokkal szemben, akik könnyen rájönnek; de szerencsétlenségünkre önmagunkkal szemben nagyon is jól sikerül: és a saját szívünk ismerete, amely minden tudás közül a legszükségesebb, egyben a legritkább is, és az, amelynek megszerzésére a legkevesebb gondot fordítjuk. Úgy élünk és halunk, hogy nem ismerjük meg magunkat igazán, anélkül, hogy bármit is tennénk e tudás megszerzéséért, és szinte mindig azután, hogy egész életünkben azon fáradoztunk, hogy elrejtjük magunkat saját szemünk előtt. Micsoda szörnyű hiba, amikor végre meg kell jelennünk az igazság Istene előtt, hogy végre olyannak lássuk magunkat, amilyenek valójában vagyunk ! Akkor már túl késő lesz ; akkor már nem lesz segítség és remény ; akkor már csak saját nyomorúságunkra és örökkévaló kétségbeesésünkre ismerhetjük meg magunkat ! Szükséges tehát t^a ebben az életben eljutni önmagunk helyes megismeréséhez, és igazságos ítélettel megítélni önmagunkat ; és mindenekelőtt meg kell próbálnunk szilárdan meggyőződni nemcsak ennek az önismeretnek a fontosságáról, hanem abszolút szükségességéről, de egyben rendkívüli nehézségéről is. De hogyan fogjunk hozzá ehhez, amikor már egészen kisgyermekkorunktól kezdve oly mélyen sötétben tapogatózunk e témában, és amikor a növekvő életkor csak növeli a

sötétséget és a homályosságot ? Ahhoz kell folyamodnunk, Aki egyedül ismer minket tökéletesen, Aki szívünk legtitkosabb rejtekeit is kifürkészte, Aki az Emberi Szívről. 163 megszámlolta és követte minden lépésünket. Az Ő kegyelmének fényéhez kell könyörögnünk, és e fény segítségével szüntelenül tanulmányoznunk kell minden cselekedetünket és e cselekedetek titkos indítékait ; minden inkli nációnkat, érzelmünket, szenvedélyünket ; mindenekelőtt azokat, amelyek a legfinomabbnak és a lelelkesebbnek tűnnek. Könyörtelenül el kell ítélnünk magunkat, ha bűnösnek látjuk magunkat, és soha nem szabadkozhatunk sem mások, sem magunk előtt. Ha az egyenességnek és őszinteségnek ebben a jó hajlandóságában vagyunk, ha alázatosan elismerjük Isten előtt saját vakságunkat önmagunkkal kapcsolatban, akkor egészen biztosan meg fog minket világosítani ; és ha csak jól használjuk fel isteni világosságának ezeket az első sugarait, akkor napról napra egyre tisztábban fogunk látni saját szívünkbe; fokozatosan felfedezzük minden hibánkat, még azokat is, amelyek eddig a legérzékelhetetlenebbek voltak ; még az önszeretet ravasz csalásai sem tudnak majd elmenekülni a látásunk elől ; és az isteni segítségtől támogatva könyörtelenül üldözni fogjuk ezt az ellenséget, amíg sikerül örökre száműznünk őt a szívünkéből. Isten pedig, aki végtelenül bölcs, csak fokozatosan és fokozatosan adja meg nekünk ezt az önismeretet ; nem egyszerre mutatja meg nekünk nyomorúságunkat, egy ilyen látvány kétségbeesésbe kergetne bennünket, és nem lenne erőnk elviselni, hanem először a legnyilvánvalóbb hibáinkat mutatja meg, és ahogy mi ezeket kijavítjuk, úgy tárja fel előttünk a finomabb és titkos hibáinkat, míg végül feltárja előttünk szívünk minden legbelsőbb zugát. És ez megy 1 64 Kézikönyv belső lelkek számára. egész életünkön át ; és túlságosan boldogok leszünk, ha halálunk előtt elérjük önmagunk tökéletes megismerését és minden rosszuk teljes gyógyulását !

Ez a kegyelem csak azoknak a lelkeknek adatik meg, akik a legszentebbek, a leghűségesebbek és a legbökezebbek abban, hogy soha semmit sem bocsátanak meg maguknak. A legfontosabb tehát az, hogy mindig az isteni világosság vezetése alatt járjunk ; legyünk egészen biztosak abban, hogy ha eltávolodunk ettől a világosságtól, elveszítjük önmagunkat ; ne bízunk saját intel lektusunkban, saját ítéletünkben, saját véleményünkben, és mindenben Isten Lelke vezessen bennünket ; várjuk az Ő döntését, és tartsuk magunkat függőben, amíg Ő dönt helyettünk és irányít bennünket. Milyen ritka az ilyen gyakorlat, mint ez, és milyen nagy hűséget igényel önmagunk megalázásában ! De milyen hibákat kerülünk el általa, milyen bukásokat kerülünk el, milyen haladást érünk el a tökéletességben ! Milyen hibákat kerülünk el ! Egészen bizonyos, hogy valahányszor Isten dolgairól a magunk ítélete szerint ítélkezünk, hibázunk ; hogy becsapjuk magunkat mindenben, ami a szentség természetét és elérésének eszközeit illeti; hogy éppúgy képtelenek vagyunk megítélni saját cselekedeteinket, saját indítékainkat, saját hajlamainkat, mint felebarátunk cselekedeteit és hajlamait ; hogy nála is, mint saját magunknál, elítéljük, ahol helyeselnünk kellene, és helyeseljük, ahol el kellene ítélnünk, csekély indokok alapján és az úgy valódi állásának ismerete nélkül. És mivel az ilyen ügyekben alkotott ítéleteink magatartásunk alapelvei, milyen tévedésekbe nem esünk, ha az emberi szív késztetéseit vesszük alapul. 165 saját lelkünk vezetésére hagyatkozunk! Megalkotjuk saját szentségideálunkat ; egészen el vagyunk ragadtatva tőle, és a legmakacsabbul ragaszkodunk hozzá ; senki más elképzelését nem hallgatjuk meg ; e szabály szerint ítéljük meg magunkat és ítélünk meg másokat, és így szörnyű hibákat követünk el, amelyeknek mindenki más, csak mi magunk nem vagyunk tudatában ! Micsoda bukásoktól menekülünk ! Minden hibánk abból ered, hogy elhagyjuk Isten Lelkét, hogy saját szellemünket kövessük. Kezdetben nem vagyunk eléggé óvatosak; nem bízunk eléggé magunkban; nem mindig a legmélyebb alázattal konzultálunk Istennel; addig támaszkodunk saját szellemünkre, amíg az észrevétlenül át nem veszi Isten Lelkének helyét; ezt nem vesszük észre ; végül teljesen becsapjuk magunkat, és mindenféle téveszmékbe esünk ; azt hisszük, hogy az isteni fényt követjük, pedig csak a saját képzeletünket, a saját szenvedélyeinket követjük ; ez a vakság napról napra növekszik ; a legbölcsebb tanács sem tud minket visszahozni ; már nem vagyunk abban az

állapotban, hogy még meghallgassuk: és nem félek kimondani, hogy a világ legjobb és legigazságosabb szándékaival is szüntelenül a legnagyobb hibák elkövetésének veszélyében találjuk magunkat, hacsak nem vagyunk igazán belső emberek, és hacsak nem vagyunk mindig résen az önszeretet mesterkedései ellen. Csak egyetlen módja van annak, hogy valóban előrehaladjunk a tökéletesség útján, mégpedig az, hogy soha ne vezessük magunkat, hanem mindig Istent vegyük Vezetőnknek, mindenben mondjunk le önmagunkról, mindenben haljunk meg, saját ítéletünknek és saját akaratunknak. Bármilyen előrehaladást is értünk el ezen az úton, abban a pillanatban, amikor 166 Kézikönyv belső lelkek számára megkíséreljük magunkat vezetni, visszalépünk. Minél messzebbre haladunk, annál feltétlenül szükségesebb számunkra az isteni vezetés; és ha a föld legnagyobb szentje egyetlen pillanatra is azt gondolná, hogy képes önmagát vezetni, abban a pillanatban a legnagyobb veszélybe kerülne, hogy örökre elveszik. Mivel tehát teljesen lehetetlen, hogy megismerjük saját szívünket, mivel az önszeretet mindig tévútra vezethet és elvakíthat bennünket, mivel a büszkeségtől, amely minden bűnök közül a legnagyobb, annál jobban kell félni, minél messzebbre jutunk Isten útján, soha ne hagyatkozzunk önmagunkra; mindig tartsuk magunkat Isten szemében és az Ő kezének vezetése alatt, és könyörögjünk hozzá, hogy mindig és szüntelenül világosítsa meg bennünket. Önmagunk igazi megismerése abban áll, hogy elhisszük, hogy bármennyire is előrehaladtak vagyunk a tökéletességben, ebben a természetfeletti életben mindig képtelenek vagyunk önmagunktól egyetlen jó gondolatra, egyetlen helyes ítéletre vagy egyetlen igaz cselekedetre; és hogy ellenkezőleg, képesek vagyunk a legnagyobb bűnökbe esni, sőt reménytelenül elveszni, ha csak egy kicsit is elfordulunk Istentől és az Ő vezetésétől. Aki ilyen módon ismeri önmagát, és ennek megfelelően cselekszik, az soha nem fog eltévedni. De ahhoz, hogy így ismerjük meg magunkat, és ismeretünk alapján cselekedjünk, valóban bensőségesnek kell lennünk, az emlékezésnek, az imádságnak és Isten jelenlétének állandó gondolatának kell adnunk magunkat. A kísértésekről, 167 XXVII. A KÍSÉRTÉSEKRŐL. "Mivel Istennek tetsző voltatok, szükség volt arra, hogy kísértésekkel próbára tegyenek benneteket". Raffaello angyal Tóbiásnak. AZOK, akik átadták magukat a lelki életnek, könnyen meggyőződhetnek arról, hogy tetszenek Istennek, amikor Ő érezte velük jelenlétének édességét, és amikor elárasztja őket simogatásával, amikor olyan békét élveznek, amelyet látszólag semmi sem zavar, és amikor sem az ördög, sem az emberek rosszindulatának támadásaiból semmi fájdalmasat nem tapasztalnak. De amikor Isten megvonja vigasztalásait, amikor megengedi az ördögnek, hogy megkísértse őket, és az embereknek, hogy erényüket próbára tegyék, akkor, ha azt mondják nekik, hogy mindez annak biztos jele, hogy Istennek tetszenek, nem lesz olyan könnyű meggyőzni őket erről; ellenkezőleg, akkor azt gondolják, hogy Isten elhagyta őket, hogy nem tetszenek neki többé úgy, mint egykor, és nyugtalanul keresik, hogy mi lehetett a viselkedésükben, ami arra készítette Istent, hogy ilyen szigorúan bánjon velük. Mindazonáltal itt egy angyal kinyilatkoztatja Tóbiásnak, hogy éppen azért, mert Istennek tetszett, szükséges volt, hogy megpróbáltatásban részesüljön. Figyeljük meg az összefüggést: Isten, az ördög és az emberek mind próbára tesznek téged. Mi a szükséges oka ennek a kezelésnek? Azért, mert tetszetős vagy 168 Kézikönyv a belső lelkek számára. Istennek. A kísértések tehát korábbi hűséged jutalma; és Isten azért engedi meg őket, hogy még kedvesebbé tegyen téged az Ő szemében, és következésképpen még szentebbé és tökéletesebbé. Az Ó- és Újszövetség minden oldala bizonyítékokat és példákat tartalmaz erre az igazságra. És kétségtelenül ez a leghatásosabb vigasztaló indíték, amely Isten szolgálóinak minden megpróbáltatásukban rendelkezésére állhat. Amikor tehát elkezdik magukat Istennek adni, az első dolog, amire a legbiztosabban számíthatnak, ez: ha teljes szívvel szolgálják Őt, ha hűségesek kegyelmeihez, ha semmit sem hanyagolnak el, hogy kedvére tegyenek, Ő mindenféle megpróbáltatással próbára teszi őket; megengedi az ördögnek, hogy megkísértse őket, megaláztatásokat és üldözéseket küld nekik, és mindezekre az Isten akaratának való teljes lemondással kell felkészülniük. De ha több, Isten szolgálatában eltöltött év után belső békéjüket semmiféle baj nem keresztezi, ha az ördög és az emberek nyugodt nyugalomban hagyják őket, akkor

az a helyzet, hogy bizalmatlannak kell lenniük erényükben, és azt kell hinniük, hogy valójában nem olyan kedvesek Istennek, mint ahogyan azt gondolták. Ezért nagyon szükséges, hogy a kísértés próbára tegye Isten igazi szolgáit. Mit értünk a próbatétel szó alatt? Mindenekelőtt arra gondolunk, hogy a kísértés világossá és nyilvánvalóvá teszi erényük igazságát és valódiságát. Mert mit ér az erény, amelyet soha nem gyakoroltak? Gyenge erény, kétes erény, amelyről nem tudunk számot adni, és amelyre nem támaszkodhatunk. Egyáltalán: A kísértésekről. 169 nehéz járni, ha Isten segít minket? Vagy imádkozni, amikor lelki vigasztalások árasztanak el bennünket? Vagy legyőzni önmagunkat, amikor a kegyelem vonzásai olyannyira diadalmaskodnak, hogy alig hagynak teret a természet legkisebb ellenállásának? Fájdalmas dolog-e teljesen Isten kebelében békében nyugodni, minden bajtól és vihartól védve; félni az ördögtől, aki távol tartja magát; és tisztelni az embereket, akik személyünkben hódolnak a jámborságnak? Bizonyára a szentség nem lenne sem nehéz, sem ritka, sem félelmetes a romlott természet számára, ha minden erőfeszítés, minden küzdelem, minden ellentmondás nélkül el lehetne sajátítani; és Szent Pál részéről igen ésszerűtlen lett volna a keresztényeket az atlétákhoz hasonlítani, akik hosszú és fájdalmas edzés után az arénában küzdöttek, és akik annyi verejték és gyakran oly sok vér árán arattak győzelmet. Az az erény, amelyet soha nem próbáltak ki, nem érdemli meg az erény nevet. Ezután mit jelent a kipróbálás? Azt jelenti, hogy megtisztítani. Ahogy a fémeket próbára teszik és megtisztítják minden ötvözetből, ha tégelybe teszik őket, úgy az erény is megtisztul a kísértés tégelyében. És mitől tisztul meg? Az önérdek szellemének ötvözetétől, amely lealacsonyítja, az önszeretettől, amely megrontja, a büszkeségtől, amely megmérgezi. Lehetetlen, hogy az erény olyan legyen, amilyennek lennie kellene, azaz önzetlen, nem kisajátító, jutalmat nem váró, minden hiú önleégültségtől mentes, hacsak nem ment át a sok kísértés olvasztótégelyén. Minden kísértésnek, amely a tisztaság ellen irányul, 170 Kézikönyv a belső So[^]tlis. példájára, vagy a hit, vagy a remény ellen, az a hatása, hogy ezeket az erényeket lelkünkben megerősíti és a legmagasabb fokig viszi. A szorongások, a jócselekedetekben való fáradtság, a mindentől való undor, a kötelességtől való nyilvánvaló idegenkedés, a rendkívüli elkeseredés hatása, úgy, hogy minden érzékelhető kegyelem megvonódik tőlünk, és úgy tűnik, hogy Isten elhagyott bennünket, mindezek hatása az, hogy megtisztítja szeretetünket, növeli bátorságunkat, hűségünket és kitartásunkat. A csapások, bosszúságok és üldöztetések hatása az, hogy minden emberi tisztelet fölé emelnek bennünket, és ugyanakkor elveszik tőlünk azt a bizonyos jó véleményt magunkról, amelyet az emberek dicsérete táplál bennünk, anélkül, hogy észrevennénk. Végül pedig minden kísértés általános hatása az, hogy elszakítson bennünket e világ dolgaitól, megalázzon bennünket saját szemünkben, nagyobb bizalmat ébresszen bennünk Isten iránt, és szorosabb egységbe vonjon vele. A kísértések tehát teljes mértékben Isten tervei szerint az erény jutalma, bizonyítéka és beteljesedése. Hogyan félhetnénk ezek után tőlük? Ha az alázat nem engedi meg, hogy vágyakozzunk utánuk, mert az a saját erőnkre való ráhagyatkozást jelentené, akkor a tökéletességünkért való buzgóság sem engedi meg, hogy rettegjünk tőlük, még kevésbé, hogy boldogtalanok legyünk, ha bekövetkeznek, és azt gondoljuk, hogy minden elveszett. De mondhatod: "Annyira félek a bűntől, annyira félek a kegyelem elvesztésétől, annyira félek az elveszettségtől, és látom magam a kísértés által mindezek veszélyének kitéve". Azt is mondhatod, hogy félsz a harctól, a győzelemtől és a koronázástól; mert az apostol azt mondja, hogy a dicsőség koronája csak azoknak van rendeltetve, akik megküzdöttek a kísértésekkel. 171 a szabályok szerint. Nem látjátok, hogy éppen a bűntől való félelem, amely olyan gyengévé és gyávává tesz benneteket, abból ered, hogy csak a saját erőtokre gondolsz, és nem gondolsz eléggé Isten segítségére, amely legyőzhetetlenné tehet?

Elismerem, hogy ha csak a saját gyengeségedet nézed, a legkisebb kísértés is elég erős lehet ahhoz, hogy legyőzzön téged. Ezért soha ne nézz magadra, csak azért, hogy elismerd és ne bízz saját gyengeségedben; Isten karjaiba kell vetned magad, hogy Ő legyen támaszod és védelmed. Félhatsz-e

a bűntől, amikor a Mindenható karja támogat téged ? Mit tehet ellene minden ember és minden ördög ereje ? Ki tudnak-e tépni téged az Ő karjaiból a beleegyezésed nélkül ? Nem biztosított-e számodra az Ő segítsége mindazokban a kísértésekben, amelyeket Ő megenged, amelyeket nem magadtól kerestél, amelyekben nem bízol saját erődben, és amelyeknek csak az Ő parancsára tetted ki magad? Hallgasd meg Szent Pál szavait, hozzád szól : " Isten hűségese" mondja ; " nem engedi, hogy megkísértessen téged, jobban, mint amennyire képes vagy elviselni ; hanem a kísértéssel együtt a menekülés útját is megadja, hogy el tudj viselni /'/'". (i Kor. x. 13.) Jól mérlegeljétek ezeket a szavakat, mert vigasztalással és bizalommal töltenek el benneteket a legnehezebb megpróbáltatások közepette. "Isten hűségese : " Magának köszönheti, saját ígéreteinek köszönheti, irántad való szeretetének köszönheti, hogy megsegít téged minden veszélyben, amely lelkedet fenyegeti. Az Ő dicsőségének érdeke, hogy segítsen rajtad, mert a bűn sértés ellene 172 Kézikönyv belső lelkek számára. önmaga ellen. Ő tudja, hogy nélküle semmit sem tehetsz, és hogy egészen biztosan elbuksz, ha Ő elhagy téged. Ha Ő elhagyna téged ezekben a kritikus pillanatokban, akkor nem Ő maga lenne. "Nem engedi, hogy olyan kísértésbe essetek, amelyet el tudtok viselni." Isten irántunk való hűsége nem abban áll, hogy minden kísértéstől megszabadít bennünket, mert ezzel megfosztaná magát saját dicsőségétől, és megfosztana bennünket a győzelemhez kapcsolódó érdemektől, hanem az Ő hűsége abban áll, hogy soha nem engedi, hogy a kísértés meghaladja az ellenállásra való erőnket. Isten tökéletesen és nálunk végtelenül jobban tudja, hogy valójában milyen erőnk van, mert mi kizárólag tőle és az ő kegyelméből merítjük erőnket. Ő mérsékli a kísértő tevékenységét, mert mindig Ő marad a legfőbb Mestere ennek a tevékenységnek ; és soha nem fogja megengedni, hogy a kísértőnek több ereje legyen a támadáshoz, mint amennyivel mi rendelkezünk az ellenálláshoz. Ez még nem minden : a kísértés erejével arányosan növeli segítségének erejét, hogy képesek legyünk elviselni azt, és győztesként kerüljünk ki belőle. Így több erőt ad nekünk az ellenálláshoz, mint amennyit az ördögnek megenged, hogy megtámadjon minket. A segítség nagysága a kísértés hevességével arányosan növekszik. Isten szeme láttára és érte harcolunk azokkal a fegyverekkel, amelyeket Ő ad nekünk, és hitünk szerint soha nem az Ő isteni segítségének hiányában, hanem mindig a saját hibánkból, ha nem aratunk győzelmet. Ő vagy a múltbeli hűtlenségünkért, vagy az elbizakodottságunkért, vagy a belé vetett bizalom hiányáért akar megbüntetni minket. De a kísértésekről. 173 feltételezve, hogy nem adunk okot vereségünkre, Isten segítsége által biztosak lehetünk a győzelemben. " De" - mondhatod - " nem érzem ezt a segítséget" . Mit számít, hogy érzed-e vagy sem, feltéve, hogy valóban megvan ? Isten csak gyakorolja a hitedet. Meg kell-e csodálkoznod azon, hogy miközben az ördög viharokat kavart a képzeletedben, felkelti minden szenvedélyedet, elhomályosítja a megértésedet, megingatja az akaratodat, és bajjal tölt el, megdöbbenő, hogy nem érzel egy olyan segítséget, amely tisztán lelki, és amely csak a lelked legmélyén hat? " De azt hiszem, beleegyeztem : biztos vagyok benne." Soha ne ítélj így magadról: Isten nem akarja ezt; becsapod magadat, és ezzel hatalmat adsz az ördögnek fölötted, aki kétségbeesésbe kerget. Bíz ebben teljesen lelkiatyád döntésére, és alázatosan rendeld alá saját ítéletedet az övének. " Micsoda ! ", fogod mondani, " egy ilyen kérdésben, mint ez, mi folyik legbensőbb lelkemben, mi köze van lelkiismeretemhez és lelkem üdvösségéhez ? " Igen : lelki atyádnak van Istentől származó világossága és biztos szabályai, hogy megítélje, beleegyeztél-e vagy sem, neked pedig sem ezek a szabályok, sem ez a világosság nem áll rendelkezésedre, hogy magadat irányítsd. Isten azt akarja, hogy a hit és az engedelmség vezessen, hogy meghalj a saját ítéletednek ; nem engedi, hogy tisztán lásd, mi zajlik lelked belsejében, mindenekelőtt a baj és a sötétség szörnyű pillanataiban. 174 Kézikönyv a belső lelkek számára. XXVIII. ARRÓL, HOGY MILYEN LEGYEN A MAGATARTÁSUNK A KÍSÉRTÉSEKKEL SZEMBEN. AZ UTÁN, hogy beszéltünk a kísértések hasznosságáról, sőt szükségességéről, most arról kell mondanunk valamit, hogyan kell viselkednünk, amikor a kísértések bekövetkeznek. Ez a kérdés, amely egészen gyakorlati jellegű, nem tartozik a legkevésbé lényeges kérdések közé a lelki életben. Egész értekezéseket írtak róla: én a legfontosabb pontokra szorítok. A kísértések aszerint

különböznek, hogy milyen állapotban vannak a személyek, akiket megtámadnak ; és erre nagyon oda kell figyelnünk, hogy jól felismerjük őket. A keresztények többségét a kísértések valamilyen érzékelhető jó látszata alatt vezetik a rosszra. Ezeket a kísértéseket elég könnyű felismerni ; és mivel semmi közük sincs azokhoz a személyekhez, akik teljesen átadták magukat Istennek, akiknek külön írok, nem mondom róluk semmit, csak annyit, hogy az egyetlen eszköz, amellyel megóvhatjuk magunkat az ilyenfajta kísértésektől, ha a leghatározottabban elhatározzuk, hogy a legapróbb dolgokban is figyelmesek és hűségesek leszünk az isteni kegyelemhez, és nemcsak a halálos bűnt és minden olyan alkalmat kerülünk, amely ebbe vezethet, hanem a bocsánatos bűnt és a bűn legcsekélyebb látszatát is. Aki nagylelkűen elhatározta ezt az utat, és a Mi magatartásunk a kísértésekkel szemben. 175 aki hűségesen követi azt, nem lesz többé kitéve az efféle kísértéseknek, amelyeknek nincs más gyökere, mint akaratumk határozatlansága, amíg az erény és a bűn között ingadozik. Amikor egyszer és mindenkorra teljesen átadtuk magunkat Istennek, általában megengedi, hogy egy ideig bizonyos békét és nyugalmat élvezzünk lelkünkben ; nem engedi, hogy az ördög zaklasson bennünket, mert időt akar adni nekünk, hogy erőt gyűjtsünk és magunkat olyan állapotba hozzuk, hogy ellen tudjunk állni támadásainak. De mivel az erénynek szüksége van arra, hogy próbára tegyék, hogy ezáltal megerősödjön, a kísértések akkor jönnek, amikor Isten jónak látja, vagy amikor a lélek maga ad alkalmat rájuk, amikor túlságosan magára támaszkodik, vagy túlságosan sokat gondolkodik önmagán. E kísértések célja 1. az, hogy a rossz elkövetésétől való félelem miatt elvonatkoztassanak egy bizonyos jótól. Például az ördög megpróbálja távol tartani a lelket a szentáldozástól, mert attól fél, hogy méltatlanul áldozik, vagy azzal az ürüggyel, hogy a léleknek nincs haszna belőle. Ez a félelem csak egy homályos félelem, amellyel a képzeletet zaklatja, és az egyetlen megoldás az, ha megvetjük és nem veszünk róla tudomást. Ez a színlelés csak azért van, mert magunkról akarjuk megítélni, hogy milyen hasznot húzunk a közösségből, pedig ezt sohasem szabadna tennünk. 2. E kísértések célja az, hogy az idővesztés és a tétlenség ürüggyén elfordítsanak bennünket a jócselekedetektől. Ez mindenekelőtt az imádsággal kapcsolatban történik, amikor már nincsenek jó gondolataink és érzelmeink, és amikor ellenérzések támadnak bennünket. Ilyenkor azonnal azt gondoljuk, hogy 176 Kézikönyv a belső lelkek számára. semmit sem teszünk, és kísértésbe esünk, hogy feladjuk az ima módját, és visszatérjünk a közönséges elmélkedéshez. Ez olyan téveszme, amely ellen erélyesen kell küzdenünk. Az imádság az önszeretet halála, és soha nem eredményesebb ennek a halálnak a kiváltásában, mint amikor száraz, zavart, és minden vigasztalás vagy értelmes odaadás nélkül. 3. E kísértések harmadik célja az, hogy a jócselekedetek más módját ajánlják nekünk, mint amit Isten akar nekünk. Isten például a visszavonultság, a magány szeretetével vonz minket magához, azzal a vágyakozással, hogy békében és csendben élvezzük az Ő jelenlétét. És a lelkekért való buzgóság, a szeretet vagy a felebarátunk építése ürüggyén hagyjuk magunkat mindenféle külső jócselekedetre és a külvilággal való társulásba vonzani, sőt még a lelkek Istenhez való megtérítését is vállalni akarjuk. Ez a kísértés nagyon gyakori ; és ellen kell állnunk neki, hogy megvárjuk, amíg Isten maga ad alkalmat arra, hogy szolgáljuk felebarátainkat, és világosan megmutatja nekünk, hogy ez az Ő akarata : sohasem szabad magunktól kezdeményeznünk. 4. Az ördög megpróbál majd megkísérteni minket az engedelmisség kérdésében, akár úgy, hogy rossz benyomást kelt bennünk a rendezőnkéről, akár úgy, hogy azt sugallja nekünk, hogy becsapott bennünket a tekintetben, vagy hogy túllépi a hatáskörét. Erre a kérdésre csak egy dolgot tudok mondani, mégpedig a következőt : ha egyszer elegendő bizonyítékunk van arra (és kezdetben mindig van), hogy a mi rendezőnk jó és igaz ember, hogy tanult és megvilágosodott, és hogy Isten Lelke vezeti, akkor mindenben engedelmeskednünk kell neki, ahogyan mi Viselkedésünk a kísértésekkel szemben. 177 magának Istennek engedelmeskednénk; soha nem szabad megengednünk, hogy magunk ítélkezzünk felette ; és semmit sem szabad meghallgatnunk, ami gyengíthetné a róla alkotott jó véleményünket. Természetesen kiveszem azokat az eseteket, amikor kézzelfogható és nyilvánvaló bizonyítéka van annak, hogy rosszul viselkedett ; de az ilyen esetek nagyon ritkák, és mindig könnyen

felismerhetők. A fejlettebb lelkek kísértései egészen más jellegűek, és inkább próbatételek, mint kísértések. Isten, aki meg akarja őket alázni, meg akarja őket tisztítani, és meg akarja semmisíteni bennük önmagukat, megengedi az ördögnek, hogy a tisztaság, a hit, a remény vagy az Isten és a felebarát iránti szeretet elleni erőszakos kísértésekkel próbára tegye őket ; megengedi a gonosz erőinek egyfajta egyetemes felfordulását vagy elszabadulását ; még olyan külső és nyilvánvaló hibákat is megengedhet, amelyekről a lélek azt hiszi, hogy beleegyezett, bár a valóságban nagyon messze van attól, hogy ezt tette volna. Mindenekelőtt az ilyen jellegű kísértéseknél feltétlenül szükséges egy tapasztalt és ügyes vezető vezetése, és szükségünk van az ítélőképesség és az akarat tökéletes engedelmisségére ; mert a lélek ilyenkor annyira zaklatott, az értelem annyira elhomályosult, hogy a lélek képtelen helyesen megítélni azt, ami benne zajlik, és feltétlenül egy másik ember ítéletére kell hagyatkoznia. Amit ilyenkor tennie kell, és ez a legfontosabb, az az, hogy semmit sem titkol el a vezetője elől, hanem hűségesen és őszintén, félelem és szégyen nélkül és nagy egyszerűséggel elmondja neki, hogy pontosan mit tapasztal ; hagyja, hogy ő maga alkossa meg az ítéletét, anélkül, hogy megpróbálná befolyásolni őt a sajátjával, és anélkül, hogy vitatkozna vele ; hogy M 178 Kézikönyv a belső lelkek számára. vizsgálat és gondolkodás nélkül egyetért a döntésével, és aztán habozás nélkül megteszi, amit parancsol ; annak ellenére, hogy esetleg fél, vagy hogy úgy érzi, hogy megsértette vagy meg fogja sérteni Istent. A léleknek ezek az állapotai kétségtelenül nagyon furcsák, és a lelkiismeret szörnyű zavart szenved bennük. De Isten azért engedi meg őket, hogy a lélek teljesen meghaljon önmagának, saját akaratának, saját érdekeinek ; és az egyetlen módja annak, hogy biztonságosan átmenjünk rajtuk, az a vak engedelmisség, a tökéletes hűség és az Isten akarata iránti teljes lemondás szelleme. Azon kívül, amit az imént mondtam arról, hogy miként kell viselkednünk a különböző kísértések során, van néhány általános szabály, amelyet a kísértések előtt, alatt és után be kell tartanunk. Mielőtt a kísértés bekövetkezik, nem szabad félnünk tőle, még csak nem is gondolnunk rá, és nem szabad semmilyen intézkedést tennünk annak megelőzésére vagy megakadályozására. A próbatétel kísértéseiről beszélék, amelyekben a lélek teljesen passzív:

egyszerűen csak meg kell tartanunk magunkat, mint a kisgyermeknek, Isten karjaiban, belé helyezve minden bizalmunkat, és mindent az Ő segítségétől várva. A legjobb felkészülés az isteni kegyelemhez való sérthetetlen hűség és nagylelkű bátorság önmagunk mindenben való legyőzésében ; mert minél jobban legyőzzük a természetet, annál kevésbé tart bennünket a kísértés ; az ördög csak annyiban erős ellenünk, amennyiben az önszeretet miatt gyengék vagyunk. A kísértés közvetlen idején hagynunk kell, hogy az úgy vonuljon el felettünk, mint egy viharfelhő, el kell engednünk Viselkedésünk a kísértésekkel szemben. 1 79 ragaszkodnunk kell Istenhez, és nem szabad lemondanunk az áhitat egyetlen szokásos gyakorlatáról sem. Így, még ha az imádság ideje alatt a legszörnyűbb gondolatok támadnak is meg bennünket, nem szabad az imát a szokásos órára abbahagynunk ; még kevésbé szabad lemondanunk a szentáldozásról a tisztátalan vagy káromló gondolatok ürügyén, amelyek ebben a szent pillanatban zavarnak bennünket. Az ördög nagyon gyakran éppen ezt az időt választja ki, hogy kínozzon bennünket. Tegyük magunknak szabállyá, hogy soha ne engedjünk neki, bármennyire is szorongat bennünket. "Álljatok ellen az ördögnek - mondja Szent Jakab -, és ő elmenekül tőletek". Semmit sem tehet egy olyan lélekkel szemben, amely szilárd és rendíthetetlen ; kénytelen visszavonulni, zavartól elborulva. Ha rendezőnk a kísértés idejére valamilyen különleges gyakorlatot írt elő, akkor ahhoz nagyon hűségesnek kell lennünk, mert Isten mindig megáldja az engedelmisséget. Amikor a kísértés pillanata véget ér, élveznünk kell a lelkünkben helyreállt nyugalmat anélkül, hogy megvizsgálánk, hogy beleegyeztünk-e vagy sem : ez csak arra szolgálhat, hogy bosszantson és elkedvetlenítsen bennünket, mert bizonyos, hogy a lélek nem abból tudja megítélni, hogy ellenállt-e vagy engedett, ahogyan a kísértés alatt hat rá. Ilyenkor túlságosan felbolydul ahhoz, hogy képes legyen megkülönböztetni, mi szabad és mi nem. Egyedül a kísértés elmúltával tanúsított általános viselkedése az, ami megmondhatja, hogy győzött-e vagy

elbukott. Ha alázatos, engedelmes, engedelmes, minden kötelességét hűségesen teljesíti, kész lemondani saját akaratáról, akkor Isten soha nem engedi, hogy túl 1 80 Kézikönyv a belső lelkek számára. jusson rajta, és a gyóntatónak e szabály alapján kell döntenie és megnyugtania a lelket, ha úgy látja, hogy ez helyes. Ezért szükséges, hogy a lélek hűségesen beszámoljon neki mindarról, amit átélt, semmit sem hozzátéve, semmit sem csökkentve, biztosnak mondvá azt, amit biztosnak hisz, és kétségesnek, amit kétségesnek tart. Minden más a rendezőre hárul. Amit mindenekelőtt meg kell tiltania magának, azok az érvelések és elmélkedések a kísértésről és annak körülményeiről.

Egyáltalán nem szabadna gondolnia rá, kivéve, ha beszél róla a rendezőjének, és ha ez megtörtént, nem szabadna hagynia, hogy az elméje egyáltalán elmerengjen rajta. XXIX. AZ EMBERI "7"-RŐL. (Ego.) Egyedül ISTEN-nek van joga helyesen szólni / és mindent úgy nézni, ahogyan az Őt magát érinti, hogy Ő maga legyen minden dolog szabálya, mértéke és középpontja ; mert egyedül Isten létezik önmagából, és minden más csak az Ő akaratából és számára létezik, nincs más értéke, mint amit Ő ad neki, és önmagát tekintve semmi, nem ér semmit, nem ér semmit, és nem érdemel semmit. Ez igaz a természet rendjében, és még inkább igaz a kegyelem rendjében. Ha ezt a tényt jól meg tudjuk érteni, akkor könnyű megérteni azt is, hogy mennyire igazságtalan az emberi /. Ez az igazságtalanság abban áll, hogy az ember nagy tekintettel van a Hitman "én"-re. 1 8 1 önmagára, megbecsüli magát, szereti magát, és méltónak tartja magát a megbecsülésre és szeretetre ; abban, hogy önmagát képezi mindenek középpontjává, és mindent magára vonatkoztat; abban, hogy az önmagához és saját érdekeihez fűződő szeretetét teszi minden gondolatának, szavának és tetteinek titkos mozgatórugójává. Mindent a saját szemszögéből szemlél ; mindenben önmagát keresi ; úgy tűnik számára, mintha az egész világegyetem, az összes teremtmény, sőt maga Isten is csak az ő számlájára létezne. Mások iránt nem érez megbecsülést vagy szeretetet, csakis annak a megbecsülésnek és barátságának az arányában, amelyet ők tanúsítanak iránta. És ha valaha is valamilyen kedvességet mutat nekik, vagy bármilyen módon kötelezi őket, vagy szolgálja őket, azt csak a saját érdeke kedvéért teszi, vagy ha nem közvetlenül a saját érdeke kedvéért, akkor a saját hiú dicsőségéért. Ez a megbecsülés és önszeretet mindenhová beszivárog, még az Isten iránti szolgálatába is, és ez a forrása minden tökéletlenségnek és hibának, amelybe beleesik. Az ember / a büszkeség és következképpen minden bűn gyökere. Ez Isten ellensége, akit az Ő abszolút és egyetemes szuverenitásában támad. Az emberek ellensége is, akiket egymás ellen uszít, mert ellentétes érdekeik vannak. Minden egyes ember legnagyobb ellensége, mert elvonja őt a valódi és igaz jótól, a rosszra vezeti, és elvesz tőle minden békét és nyugalmat. Ha egyszer ki tudnánk irtani az emberi /, minden bűn eltűnne a föld színéről, minden ember testvérként élne egymással, irigység nélkül osztoznának vagyonukon, segítenének egymásnak 1 8 2 Kézikönyv a Belso Sou/s. minden szükségletében, és mindegyikük úgy tekintene felebarátjára, mint második énjére. Ha egyszer megsemmisíthetnénk az emberi 7, az ember minden gondolata, minden vágya, minden cselekedete csak Istenre vonatkozna, az önérdek minden keveredése nélkül ; Istent egyedül önmagáért, végtelen tökéletességei és jótéteményei miatt szerették, imádták és szolgálták volna. Szeretnék Őt, akár vigasztalja az embert, akár nyomasztja ; akár simogatja, akár próbára teszi; akár kedvesen magához vonzza az embert, akár úgy tűnik, hogy elutasítja és elhagyja. Ha egyszer megsemmisíthetnénk az embert / az ártatlan ember változatlan békességben töltené napjait, mert sem belülről, sem kívülről nem lenne semmi, ami nyugtalanítaná. Az emberi /nek két fajtája van: Az első, amely durva, állatias, földi, és amelynek csak a földi dolgok a célja; ez a világiaké, akik mindig azzal vannak elfoglalva, hogy a földi dicsőséget, gazdagságot és örömeiket keressék, vagy sajnálkoznak ezek elvesztésén; ez a látszatfilozófusoké és bölcséké, akik kifinomult büszkeséggel, és hogy egyedivé tegyék magukat, úgy tesznek, mintha nem függenének a közös előítéletektől és véleményektől, és saját dicsőségüket és becsületüket keresik éppen azzal, hogy megvetik az ilyen dolgokat. Minden olyan bűn, amely az embert brutalizálja és a világot elpusztítja, ennek a durva és földi / ami az emberi faj nyomorúságát okozza itt és a túlvilágon. A másik 7, amely sokkal finomabb és finomabb, a szellemi 7, a személyek

7-ese, akiknek az On the Human!" adatott. 183 jámborságot. És ki tudná megmondani, hogy ez / milyen kárt okoz az áhítatnak, hogyan csökkenti és szűkíti azt ; mennyi téveszmének és bonyodalomnak teszi ki az áhítatot ; hogyan teszi nevetségessé és megvetendővé a jámborságot a világ szemében, amely mindig kész gonoszul és könyörtelenül bírálni Isten szolgálait ? Ki tudja megmondani, mennyi nyomorúságnak, gyengeségnek és bukásnak az oka ? Mennyire lelkiismeretlenné, kicsinyessé, nyugtalaná, sértődékennyé, bizonytalanná, különccé, féltékennyé, kritikussá, rosszindulatúvá, rosszindulatúvá, önmagukkal és másokkal szemben is megalázóvá teszi az áhítatos embereket ? Ki tudja megmondani, hogy milyen gyakran hiúsítja meg és akadályozza meg az isteni kegyelem működését ; hogy kedvez az ördög ravaszságának és csapdáinak ; hogy tesz gyengévé a kísértésekben, gyávává a megpróbáltatások idején, tartózkodóvá és nagylelkűvé az áldozatokban ; hány nemes tervet tesz semmivé ; hány jó cselekedetet fertőz meg veszélyes mérgével ; hány hibát leplez le és tesz erénynek látszóvá ? Az emberi 7 sajátos jellemzője, akár érzéki, akár szellemi, hogy a legsajnálatosabb vakságba taszít bennünket. Nem látjuk magunkat, nem ismerjük magunkat, és állandóan azt hisszük, hogy látjuk és ismerjük magunkat. Semmi sem tudja felnyitni a szemünket, és megharagszunk mindenkire, aki megpróbálja ezt megtenni. Kedvtelenségnek, vagy legalábbis meglehetősen téves kedvességnek tulajdonítjuk, ha valaki megpróbál tanácsot adni vagy kijavítani minket. Hiába a nagy szelídség, és hiába a lehető legnagyobb kedvességgel és körültekintéssel mondja meg nekünk, hogy mi a baj, a mi sebzett önszeretetünk azonnal fegyverbe száll, nagyon megsértődik, fellázad 184 Kézikönyv a belső lelkek számára. ellen, és soha nem bocsátja meg a jó tanácsot, amelyet egyszerűen a buzgalom és a szeretet sugallt. Ugyanígy azt hisszük, hogy igenis képesek vagyunk magunkat vezetni és megítélni, sőt, még azokat is szeretnénk irányítani, akiket arra rendeltek ki, hogy kormányozzanak minket, és megtanítani őket arra, hogyan kell velünk szemben eljárniuk ; nem hisszük, hogy helyesen vezetnek és irányítanak minket, hacsak nem azok, akik a magunk módján és a magunk véleménye szerint vezetnek és irányítanak minket. Az igazi rendezőt, aki megköveteli ítélőképességünk és akaratunk alávetését, aki pusztán hitet és vak engedelmisséget prédikál nekünk, hamarosan elhagyjuk, mint aki zsarnokoskodik a lelkiismeret felett. Amikor arról beszélnek nekünk, hogy harcoljunk önszeretetünkkel, vagy győzzük le ellenszenveinket, vagy győzzük le ellenszenveinket ; amikor valaki megpróbálja felnyitni szemünket bizonyos dédelgetett hibáinkról ; amikor valaki megpróbálja megmutatni nekünk indítékaink tökéletlenségét vagy pozitív rosszaságát ; amikor bizonyos áldozatokat kérnek tőlünk, mindezek olyan nyelven beszélnek, amelyet nem hallgatunk meg ; mindez elviselhetetlen teher, amelyet ránk kényszerítenek : senki sem ért bennünket ; mindenki félreért minket ; eltúlozzák a dolgokat ; túllépik azt, amit a törvény előír, sőt a tökéletesség tanácsait is ! Mindazonáltal egészen bizonyos, hogy minden szentség az emberi /. Igaz, hogy a keresztény erkölcsnek nincs más célja ; hogy az isteni kegyelem minden műveletének célja, hogy megalázzon bennünket és megsemmisítse bennünk önmagunk szeretetét. Igaz, hogy Isten szeretete és önmagunk szeretete olyanok, mint az emberi " /." 185 mérleg két súlya, és hogy az egyik csak akkor csökkenhet, ha a másik felfelé megy. Ezért az egyetlen eszköz, az a nagyszerű gyakorlat, amely minden mást magába foglal, az, hogy harcoljunk önmagunk ellen, hogy mindenben és mindig erőszakot tegyünk önmagunkon ; és mivel nem vagyunk sem eléggé tisztánlátók, sem önzetlenségűk, sem ügyesek az eszközök megválasztásában, hogy egy ilyen fontosságú háborút, amelyben saját szívünk a csatatér, vállaljunk és sikeresen vezessünk, csak egy dolgot tehetünk, mégpedig azt, hogy szabadon átadjuk magunkat Istennek, ráhagyjuk e harc gondját, és őt támogatjuk, amennyire a saját erőnkéből telik. Mondjuk magunknak: a legnagyobb ellenségem, az ellenség, aki által a másik két ellenségem, az ördög és a világ bármit is tehet ellenem, én magam vagyok; ez az "óember", Ádám bűnének ivadéka és következménye; ez az önszeretet, amely velem született, amely kifejlődött bennem, mielőtt valaha is az értelem használatára jutottam volna, amelyet szenvedélyeim, értelmem vaksága és akaratom gyengesége, a szabadsággal való visszaélés, bűneim és rossz szokásaim

erősítettek. Hogyan küzdjek meg, hogyan győzzem le ezt a szörnyű ellenséget ? Mit tegyek ; hogyan kezdjek hozzá ? Jaj !

ez az ellenség éppen azokkal az ütésekkel, amelyeket én adok neki, újra felemeli magát ; megtapsolja magát győzelmeimért, és azokat saját ereje hatásának fogja tulajdonítani ! Elmélkedik és csodálni fogja magát azokon az erényeken, amelyeket megszereztem, és azokon a hibákon, amelyeket kijavítottam ; mámoros lesz azoktól a dicséretektől, amelyeket mások adhatnak jámborságomnak ; és 1 86 Kézikönyv a belső szotilusok számára. még az alázatosság cselekedeteivel is büszkélkedni fog, amelyeket esetleg elkövettem ! Magának tulajdonítja majd a Te művedet, ó Istenem ! és megfoszt Téged attól a dicsőségtől, amely egyedül Téged illet ! Mit tegyek tehát még egyszer ? Hogyan győzzem le ezt a szörnyű ellenséget, aki éppen a vereségét teszi a diadal tárgyává? Ó, Uram és lelkem Istene ! Te vagy az, akinek vállalnia kell ezt a háborút értem. Én magam nem tudom megtenni. Önszeretetem csak azért az ellenségem, mert a Te ellenséged ; támadd meg, hódítsd meg, zúzd össze, üldözd a teljes pusztulásig. Átadom magam Neked, teljesen átadom magam Neked ezzel a szándékkal. Te vagy a Mindenható, ne engedd, hogy ellenálljak Neked ; büntess meg a legkisebb hűtlenségért ; ne engedd meg, hogy a legkisebb gondolatot is magamra gondoljak, a legkisebb önelégültséget a jóban, amit tetszésed szerint munkálsz bennem, a legkisebb ragaszkodást ajándékaidhoz, a legkisebb szellemet, hogy bármit is magamnak tulajdonítsak! Ne hagyj el engem, Istenem és mindenem ! amíg a régi Ádám teljesen el nem pusztul bennem, és amíg az új Ádám, aki a mi Urunk Jézus Krisztus, nem uralkodik helyette, és nem tesz engem szentté az Ő szentségével ! Ámen. Az én megsemmisítéséről. 187 XXX. AZ ÉN MEGSEMMISÍTÉSÉRŐL. " Úgy vagyok előtted, mint aki nincs". PSALMUSOK. AMIKOR arról beszélnek nekünk, hogy haljunk meg önmagunknak, semmisítsük meg önmagunkat, amikor azt mondják nekünk, hogy ez a keresztény erkölcs alapja, és hogy ebben Isten imádása áll lélekben és igazságban, nem akarjuk elfogadni ezt a mondást ; keménynek, sőt igazságtalannak tűnik számunkra, és fellázadunk azok ellen, akik ezt Isten részéről hirdetik nekünk. Győződjünk meg egyszer s mindenkorra arról, hogy ez a mondás nem tartalmaz mást, mint ami önmagában igazságos és helyes, és hogy gyakorlása végtelenül édesebb, mint amire gondolunk. Azután alázzuk meg magunkat, ha nincs bátorságunk a gyakorlatba ültetni ; és ahelyett, hogy a bölcsesség szavait kárhoztatnánk, kárhoztassuk magunkat. Mit kér tőlünk Isten, amikor azt parancsolja, hogy semmisítsük meg magunkat és mondjunk le önmagunkról ? Azt kéri tőlünk, hogy tegyünk igazságot önmagunknak, hogy helyezzük magunkat a helyünkre, és ismerjük el magunkat olyannak, amilyenek valójában vagyunk. Még ha az ártatlanság állapotában születünk és élünk is mindig, még ha az eredeti kegyelmet soha nem is veszítettük el, természetünkben fakadóan akkor sem lennénk semmi más, mint a teljes semmi ; nem tekinthetnénk magunkra másként anélkül, hogy nagy hibát ne követnénk el; és igazságtalanok lennénk, ha azt várnánk, hogy Isten vagy az emberek más fényben tekintenek ránk 1 88 Mamiáfor Interior Souls. Milyen jogai lehetnek egy olyan dolognak, ami semmi ? Mit követelhet egy dolog, ami semmi ? Ha pusztán létezése ingyenes ajándék, akkor minden más, amivel rendelkezik, bizonyára még sokkal inkább Azaz formális igazságtalanság lenne részünkről, ha megtagadnánk, hogy úgy bánjanak velünk, vagy megtagadnánk, hogy úgy bánjunk magunkkal, mintha valóban semmisek lennénk. De azt mondhatjuk, hogy ez a vallomás nem kerül nekünk semmibe Isten tekintetében, és hogy ez igaz, ami Őt illeti ; de egyáltalán nem igaz más emberekkel szemben, akik ugyanúgy semmisek, mint mi, és ezért nincs joguk arra kötelezni minket, hogy ilyen vallomást tegyünk, és annak minden következményét viseljük. Bizonyos, hogy ez a megvallás Isten tekintetében semmibe sem kerül nekünk, ha csak a szánkkal tesszük ; de ha magatartásunkat ennek alapján alakítjuk, és megengedjük Istennek, hogy gyakorolja felettünk mindazokat a jogokat, amelyek Őt illetik ; ha szabadon beleegyezünk, hogy úgy rendelkezzen velünk, ahogyan akar, elménkkel, szívünkkel és egész lényünkkel, akkor ez nagyon sokba fog nekünk kerülni, és még az is nehézséget fog okozni, hogy ne mondjuk azt, hogy ez igazságtalanság. Ezért Isten

megkönyörül gyengeségünkön ; nem él a jogával teljes szigorával, és soha nem tesz ki minket bizonyos megsemmisítő próbáknak anélkül, hogy előbb ne kapta volna meg szabad beleegyezésünket. Ami az embereket illeti, egyetérték azzal, hogy önmagukban nincs hatalmuk felettünk, és hogy minden megvetés, megalázás vagy felháborodás részükről igazságtalanság. De annál kevésbé van jogunk panaszkodni erre az igazságtalanságra, mert valójában ez nem igazságtalanság velünk szemben, akik semmi vagyunk, és akiknek semmi sem jár; hanem az Én megsemmisítéséről . 189 igazságtalanság Isten ellen, akinek a parancsait megszegik, amikor megvetnek, megaláznak vagy felháborítanak minket. Ezért Isten az, akinek neheztelnie kellene arra a sérelemre, amit azzal okoznak neki, hogy rosszul bánnak velünk ; nem a mi dolgunk, hogy nehezteljünk, mert mindenben, ami velünk történik, csak azt a sérelmet kellene éreznünk, amit Istennek okoznak. A szomszédom megvet engem ; rosszul teszi, mert ő sem fontosabb, mint én, és Isten megtiltotta neki, hogy megvetesen engem. De vajon azért téved-e, mert valóban megbecsülésre méltó vagyok, és mert nincs bennem semmi, ami megvetést érdemelne ? Nem. Ha elveszi tőlem a javaimat, ha befeketíti a hírnevemet, ha megkísérli az életemet, akkor bűnös, még hozzá nagyon is bűnös Istennel szemben ; de vajon velem szemben is az-e ? Jogosult vagyok-e rosszat kívánni neki ezért, vagy bosszút állni rajta? Nem, mert mindaz, amit birtoklok, mindaz, ami vagyok, nem az enyém rendesen, akinek semmi másom nincs, csak a semmi, és akitől ezért semmit sem lehet elvenni. Ha mindig így néznénk a dolgokat, csak úgy, ahogy a kérdéseknek Isten oldalát tekintjük, és nem a miénket, nem lennénk olyan könnyen megsebzettek, olyan érzékenyek, olyan hajlamosak a panaszkodásra és a haragra. Minden háborgásunk abból ered, hogy fontosnak gondoljuk magunkat, és olyan jogokat tulajdonítunk magunknak, amelyekkel nem rendelkezünk, és mert mindig úgy fogjuk nézni a dolgokat, ahogyan azok ránk vonatkoznak, és nem egyszerűen úgy, ahogyan azok Isten jogaira és érdekeire vonatkoznak, akinek a sérülései az egyetlenek, amelyeknek foglalkozniuk kellene. Bevallom, hogy ez egy nagyon nehéz gyakorlat, és hogy ahhoz, hogy elérjük, meg kell halnunk önmagunk számára. De valóban igazságos dolog ez, és az észnek nincs 190 Kézikönyv a belső lelkek számára. mit ellene felhozni. Mert Isten nem követel tőlünk mást, mint ami ésszerű, amikor azt követeli tőlünk, hogy úgy viselkedjünk vele és felebarátunkkal szemben, mintha semmi sem lennénk, semmink sem lenne, és semmit sem várnánk. Ez, mint már mondtam, akkor is teljesen igazságos lenne, ha megőriztük volna első ártatlanságunkat. De ha eredendő bűnben születünk, ha újra és újra beszennyeztük magunkat tényleges bűnökkel, ha számtalan adósságot vállaltunk az isteni igazságossággal szemben, ha megérdemeltük, nem tudom, hányszor, az örök kárhozatot, nem túlságosan enyhe büntetés-e számunkra, hogy úgy bánjanak velünk, mintha semmiségek lennénk, és nem végtelenül alantas-e a bűnös az, ami semmi? Bármilyen megpróbáltatást is szenvedjen el Istentől, bármilyen rossz bánásmódot is kell elviselnie felebarátjától, van-e joga kom simán ? Vádolhatja-e Istent szigorúsággal, vagy az embereket igazságtalansággal ? t Nem kellene-e túl boldognak tartania magát ahhoz, hogy az örök kínoztól megmentse magát azáltal, hogy türelmesen elviseli ezeket a kis időleges megpróbáltatásokat ? Ha a vallás nem csak egy téveszme, ha valóban igaz az, amit a hit tanít nekünk a bűnről és a bűnökért járó büntetésekről, akkor hogyan merészelheti egy bűnös, akinek Isten meg akar bocsátani, azt gondolni, hogy nem érdemli meg azt, amit itt lent el kell szenvednie, még akkor is, ha az élete milliónyi korszakon át tartana ? Igen, ez szuverén igazságtalanság, ez szörnyű hálátlanság, ha valaki, aki megsértette Istent, és melyikünk nem sértette meg Őt ? nem fogadja jó szívvel és a legnagyobb hálával, szeretettel és buzgósággal Isten érdekeiért mindazt, amit az isteni Jóságunk tetszik, hogy a szenvedések útján és az Én megsemmisítésén keresztül küldjön neki . 191 megaláztatásokat. És mit mondjunk, ha ezek a szenvedések, ezek a múltó megaláztatások nem pusztán a pokol büntetései helyett, hanem ha ezek az örök boldogság, az Isten örökös pos sessionjának az árai lesznek, ha a dicsőségben olyan arányban emelkedünk magasra, amilyen arányban megaláztak és megsemmisítettek bennünket ebben a világban ? Kell-e még mindig félnünk ettől a megsemmisüléstől ? És vajon azt gondoljuk-e, hogy igazságtalanság ér bennünket,

amikor meg kell semmisítenünk magunkat, mert valójában semmik vagyunk, és mert bűnösök vagyunk, miközben mindvégig a soha véget nem érő jutalom ígéretét élvezzük? Hozzáteszem, hogy a megsemmisülésnek ez a módja, amely ellen a természet oly erősen kiált, valójában nem olyan fájdalmas, mint ahogyan azt képzeljük, sőt, még édes is. Mert először is a mi Urunk és Megváltónk, Jézus Krisztus mondta ezt. " Vegyétek magatokra az én igámat - mondja -, mert könnyű és könnyű." Bármilyen nehéz is legyen ez az iga önmagában, Isten megkönnyíti azt azok számára, akik készségesen felveszik, és akik beleegyeznek, hogy az Ő szeretetéért viseljék. A szeretet nem akadályoz meg bennünket a szenvedésben, de arra készíti, hogy szeressük szenvedéseinket, és minden élvezetnél jobban szeressük azokat. Az önmegsemmisítés jutalma, még ebben a világban is, a szívünk békéje, szenvedélyeink lecsillapodása, elménk minden nyugtalanságának, minden zúgolódásnak és belső lázadásnak a megszűnése. Vizsgáljuk meg részletesen ennek bizonyítékát. Mi a legnagyobb rossz a szenvedésben? Nem maga a szenvedés, hanem az ellene való lázadásunk, a belső lázadás állapota, amely oly gyakran kíséri azt. A tökéletesen megsemmisült lélek minden elképzelhető 192 Kézikönyv a belső lélekhez/. rosszat elszenved anélkül, hogy elveszítené áldott állapotának édes nyugalomát: ez tapasztalat kérdése. A megsemmisülés eme állapotának elérése sokba kerül, a legnagyobb erőfeszítéseket kell tennünk önmagunk felett; de ha egyszer elértük, olyan békét és nyugalomot élvezünk, amely arányban áll az elért győzelmekkel. Az önmagunkról való lemondás és az önmagunknak való meghalás szokása napról napra könnyebbé válik, és végül megdöbbenve tapasztaljuk, hogy ami egykor elviselhetetlennek tűnt számunkra, ami annyira megrémítette képzeletünket, felszította szenvedélyeinket, és egész természetünket lázadásba hozta, egy bizonyos idő után már a legkisebb fájdalmat sem okozza. Minden megvetésben, amit el kell szenvednünk, minden rágalomban és megaláztatásban az, ami igazán fáj nekünk, és ami igazán megnehezíti elviselésüket, az a saját büszkeségünk; az, hogy szeretnénk, ha megbecsülnének és figyelembe vennének bennünket, és bizonyos tisztelettel bánnának velünk, és hogy egyáltalán nem tetszik nekünk a gondolat, hogy mások gúnyolódnak és megvetéssel bánnak velünk. Ez az, ami igazán felzaklat bennünket, ami felháborít, és ami keserűvé és elviselhetlenné teszi az életünket. Tegyük komolyan hozzá, hogy megsemmisítsük önmagunkat, ne adjunk táplálékot a büszkeségnek, vessük el magunktól az önbecsülés és önszeretet minden első mozzanatát, és lelkünk mélyén fogadjuk el türelmesen és örömmel minden apró megaláztatást, amit felajánlanak nekünk. Apránként el fogunk jutni oda, hogy a legkevésbé sem törődünk azzal, hogy mit gondolnak rólunk, mit mondanak rólunk, vagy hogyan bánnak velünk. Aki meghalt, az semmit sem érez; számára nincs többé becsület vagy hírnév; számára a dicséret és a vád egyenlő. Az én megsemmisüléséről. 193 Isten szolgálatában a legtöbb bajnak, amit tapasztalunk, az az oka, hogy nem semmisítjük meg magunkat eléggé az Ő isteni jelenlétében; ez azért van, mert van egyfajta életünk, amelyet megpróbálunk előtte szolgálni minden vele való kapcsolatunkban; ez azért van, mert megengedjük, hogy egy titkos büszkeség beszivárogon az odaadásunkba. Ezért van az, hogy nem vagyunk közömbösek, mint ahogy kellene, hogy legyünk, hogy szárazságban vagy vigasztalásban vagyunk-e; hogy nagyon boldogtalanok vagyunk, amikor úgy tűnik, hogy Isten eltávolodik tőlünk, hogy kimerülünk a vágyakban és erőfeszítésekben, hogy visszahívjuk Őt magunkhoz, és a legnyomorúságosabb depresszióba és sivárságba esünk, ha távolléte hosszú ideig tart. Ebből az okból ered minden hamis riadalmunk is a lelkünk állapotával kapcsolatban. Azt gondoljuk, hogy Isten biztosan haragszik ránk, mert megfoszt minket az értelmes odaadás édességétől. Azt hisszük, hogy a kom munációink rosszul sikerültek, mert nagy buzgóság nélkül végeztük őket; ugyanez a helyzet a lelki olvasásunkkal, az imádságunkkal, a jámborság minden más gyakorlatával. Szolgáljuk Isten, egyszer s mindenkorra, a megsemmisülés szellemében; szolgáljuk Őt egyedül önmagáért, nem magunkért; áldozzuk fel saját érdekeinket az Ő dicsőségéért és kedvéért; akkor mindig teljesen elégedettek leszünk azzal, ahogyan Ő bánik velünk, meggyőződve arról, hogy semmit sem érdeklünk, és hogy Ő túl jó, nem mondom, hogy elfogadja, de megengedi szolgálatainkat. Minden nagy kísértésben, amely a tisztaság, a hit vagy a remény ellen

irányul, nem éppen az a legfájdalmasabb számunkra, hogy attól félünk, hogy megbántjuk Istent, hanem attól félünk, hogy N 194 Kézikönyv a belső lelkek számára. elveszítjük magunkat, mert megbántjuk Őt. Sokkal jobban foglalkoztat bennünket a saját érdekünk gondolata, mint az Ő dicsőségének gondolata. Ezért van az, hogy a hittérítőnknek olyan nehéz megnyugtattia minket, és rávenni, hogy engedelmeskedjünk neki. Azt hisszük, hogy becsap minket, hogy félrevezet, hogy tönkretesz minket, mert azt követeli, hogy lépünk túl és tegyük félre hiábavaló félelmeinket. Semmisítsük meg saját ítéloképességünket ; részesítsük előnyben a vak engedelmisséget minden mással szemben ; még abba is egyezzünk bele, ha szükséges, hogy az engedelmisség által elveszítsük magunkat:

akkor meg fogjuk tapasztalni, hogy minden tanácstalanságunk, lelkünk minden gyötrelme, minden belső gyötrelmünk megszűnik. Békét fogunk találni, mégpedig a legfinomabb és legtökéletesebb békét, önmagunk teljes elfelejtésében. Sem a mennyben, sem a földön, sem a pokolban nincs semmi, ami megzavarhatná a valóban megsemmisült lélek békéjét. XXXI. A GENERÓZITÁSRÓL. A nagylelkűségnek két fajtája van, az egyik természetes, a másik természetfeletti: mindkettő Istentől származik; és a nagylelkűség első fajtája felkészít bennünket a másodikra. Ahhoz, hogy a szeretet útjára lépünk, hogy azon járjunk, és hogy mindvégig kitarassunk rajta, a nagylelkűség nagy alapjára van szükségünk, mert ez az út nem más, mint áldozatok folyamatos sorozata, amelyek mindegyike nagyobb és nehezebb, mint az előzőek. Így mindazok a lelkek, akiket a Nagylelkűségről. 195 Isten nagy szentségre rendelt, magában hordozza a gondolkodás és az érzés bizonyos nemességét, amely a földi dolgok fölé emeli őket, és ugyanakkor a szív bizonyos gyengédségét, amely mélyen átérzi mások szenvedését, úgyhogy szívesen megfosztja magát attól, ami van, hogy megsegítse a rászorulókat. Nos, e két gyönyörű természeti tulajdonság, a gondolkodás és az érzés elevenségének és a szív gyengédségének egyesüléséből fakad az igazi nagylelkűség. Az a lélek, amely alacsony és földhözragadt, és a világ dolgaiba burkolódik, az a lélek, amely kemény és érzéketlen mások szenvedése iránt, ritkán lehet nagylelkű; gyakorolhatja az odaadást az önérdek és a saját üdvösségének biztosítása érdekében, de természetesen mindig aljas és szűk látókörű lesz, a lehető legkevesebbet adja Istennek, és a legcsekélyebb fogalma sincs arról a nagy áldozatról, amelyet Isten kér szentjeitől. De bár a természetes nagylelkűség hajlamosít minket a természetfeletti géniuszra, a két dolog nagyon különböző, akár önmagukban, akár indítékaikban tekintjük őket. A természetes nagylelkűség aligha áll másban, mint abban, hogy másoknak adjuk annak egy részét, amink van ; ehelyett a természetfeletti nagylelkűség arra készíti bennünket, hogy ne csak mindazt adjuk Istennek, amink van, hanem mindazt, amik vagyunk. Arra készíti bennünket, hogy feláldozzuk neki elménket, akaratomkat, szabadságunkat, egészségünket, életünket, hírnevünket, hogy valójában beleegyezzünk saját egyéniségünk és mindannak teljes megsemmisítésébe, ami hozzánk tartozik, és amiben legkedvesebb érdekeink érintettek. Mármost könnyű - mondja Szent Gergely - lemondani arról, amink van, de rendkívül nehéz lemondani arról, ami vagyunk, és lemondani önmagunkról; és Isten legkülönlegesebb kegyelme nélkül, és a legnagyobb nagylelkűséggel járó erőfeszítések nélkül soha nem fogjuk megtenni. 1 96 Kézikönyv a belső lelkek számára. Azt hisszük, hogy mindent megtettünk, amikor a buzgóság és az érzékeny odaadás bizonyos pillanataiban teljes szívünkben átadtuk magunkat Istennek, és kinyilvánítottuk neki, hogy készek vagyunk bármilyen megpróbáltatáson átmenni, mindent elszenvedni, mindent feláldozni az Ő szeretetéért. De ez csak szándékolt és előkészített áldozat ; a valódi áldozat egészen más dolog. Amikor Isten az igazi áldozathozatal útján akar vezetni bennünket, általában azzal kezdi, hogy elvesz tőlünk minden érzékelhető buzgalmat ; megengedi a természet mindenféle ellenszenvét, lázadását és az önszeretet általános felborulását. Ilyenkor kimondhatatlan ellenállást és ellenszenvet érzünk mindazzal szemben, amit Isten kér tőlünk, egy heves belső harcot, amely a lelket egyfajta gyötrelmebe taszítja. Azt kívánjuk, hogy a keserűség kelyhe távozzék el tőlünk ; könyörgünk Istennek, hogy tegye ezt meg:

valójában a természet minden erejével lázad a pusztulása ellen. De ugyanakkor akaratunk, amelyet az isteni kegyelem igen erőteljes módon támogat, bár számunkra érzékelhetetlenül, akaratunk megingathatatlan marad engedelmességében ; fogadja a csapásokat, és érzi azok minden súlyát, de bátran viseli őket, és nem veti el magát. Néha, abban a pillanatban, amikor a csapás először éri, a lélek békében van, erős és elégedett ; de rögtön utána baj ragadja el, az imágó munkához lát, az önszeretet felébred ; és mindezek A nagylelkűségről. 197 belső izgalmak kifárasztják a lelket, nem hagynak neki nyugalmat, és csak hosszabb-rövidebb idő múlva szűnnek meg, amíg Istennek tetszik, hogy a megpróbáltatás és a harc folytatódjék. Ez a próbatétel újra és újra visszatér, amíg a lélek tökéletesen meg nem hal az adott tárgy iránt, amely a nyugtalanság okozója volt. Ekkor Isten egy újabb próbatételre tér át, és így tovább áldozatról áldozatra, egészen a végéig. De miért engedi meg Isten ezeket az ellenszenveteket és ezeket az eredményeket akár az áldozat előtt, akár utána ? Több okból, amelyek méltóak az Ő végtelen bölcsességéhez. Először is, hogy megtanítsa a lelket megismerni önmagát, hogy megértse, mennyire rossz, mennyire ellenkezik mindennel, ami jó, mennyire képtelen a nagylelkűség legkisebb erőfeszítésére is, és ily módon mélységes alázatban tartsa ; mert kísértésbe esne, hogy magának tulajdonítsa az áldozatot, és saját erejének tulajdonítsa, ha Isten nem éreztetné vele annak minden nehézségét. Másodsor, ezáltal jobban megismeri a kegyelem értékét, és azt, hogy mennyire szükséges, hogy csak Istenben bízson, hiszen önmagában nem talál erőt, támaszt. Harmadsor, minél nagyobb ellenállást érez magában, minél több akadályt kell leküzdenie, annál nagyobb lesz az érdeme is ; minél tovább tart a küzdelem, annál teljesebb lesz a győzelem ; minél inkább megsemmisül a természet, annál inkább megdicsőül Isten, és az ördög zavarba jön, és annál több tapasztalatot és ügyességet szerez a lélek a belső élet titkaiban. Mivel minden nagylelkűségünk Istentől származik, elrejtjük ennek ismeretét, mert attól fél, hogy megfosztjuk őt attól a dicsőségtől, amely egyedül őt illeti meg. Az imént elmondottakból könnyű megítélni, 198 Kézikönyv a belső lelkek számára. milyen nagy a különbség a természetes és a természetfeletti nagylelkűség között, és hogy a természetfeletti nagylelkűség sokkal érdekesebb tárgyakon gyakorolódik számunkra, és összehasonlíthatatlanul nehezebb és fájdalmasabb is számunkra, mint a másik. Indítékaikban sem különböznek kevésbé. A természetes nagylelkűség gyakorlásában mindig van egy jó adag önszeretetet, sőt, nagyon is sok. Gyakran keveredik önérdekkel, hiúsággal és büszkeséggel ; felsőbbrendűnek tartjuk magunkat azoknál, akiknek kedveskedünk ; olyan nemes érzéseket tulajdonítunk magunknak, amelyek az emberiség közös csordája fölé emelnek bennünket ; örülünk a ránk zúduló dicséretnek ; magunkat dicséjük, és önelégülten élvezünk egy bizonyos belső elégedettséget. E motívumok egyike sem szennyezheti be a természetfeletti nagylelkűség gyakorlását. Az önszeretet nem található benne táplálékot, mert a nagylelkűségnek ezt a fajtáját az önszeretet ellenében és annak kárára gyakorolják. A saját érdekünknek nincs ott helye, mert ez a géniusz arra készíti bennünket, hogy azt teljesen feláldozzuk Isten érdekének. Győzelmeink olyan sokba kerülnek nekünk, és olyan fájdalmasak számunkra, hogy nem vagyunk kitéve annak a veszélynek, hogy hiábavalóak lennénk. Belső és külső megaláztatásaink megóvnak bennünket a büszkeségtől és az emberek dicséretétől. Itt minden Istenért van, és csakis Istenért ; és ez az, ami olyan magasztos és isteni jelleget kölcsönöz ennek a nagylelkűségnek, hogy azonnal látjuk, hogy nem lehet más, mint az isteni kegyelem műve. Amikor Istennek tetszik, hogy nagy áldozatokat követel egy lélektől, akkor arányos nagylelkűséget ad neki, kitágítja a szívét, felemeli a szentségét A nagylelkűségről. 199 menti ; a lehető legnagyobb képet adja neki arról, hogy milyen jogai vannak, és megérteti vele, hogy mindaz, amit érte tehet, semmi, és még a semminél is kevesebb ; hogy tiszta jószág az Ő részéről, hogy hajlandó elfogadni azt a keveset, amit felajánlhat neki ; hogy minden dicsőség, amelyet minden teremtményének önkéntes megsemmisítése szerezhetne Neki, semmit sem adna hozzá az Ő nagyságához és boldogságához ; és végül, hogy felbecsülhetetlen megtiszteltetést tesz nekünk, amikor hajlandó elfogadni áldozatainkat és áldozatainkat. Amikor egy lélek egyszer áthatja magát ezekkel a gondolatokkal, világosan látja, hogy eddig semmit sem tett

Istenért ; hatalmas vágyat érez, hogy teljesen neki szentelje magát ; és mivel mindaz, amit végtelen Felségéért tehetne és szenvedhetne, nem lenne méltó hozzá, könyörög hozzá, hogy dicsőítse meg magát rajta keresztül bármilyen módon, ami neki tetszik, és e célból teljesen átadja magát neki. Ettől a pillanattól kezdve megnyílik a szíve, és amennyire egy kis teremtmény képes ilyesmire, alkalmassá válik Isten nagyszerű terveinek megvalósítására. A parancsolatok, sőt a tanácsok igája, amely a közönséges keresztények számára oly nehéznek és terhesnek tűnik, az ő számára könnyűvé és édessé válik ; csodálkozik, hogy Isten ilyen keveset kér tőle; ezerszer többet szeretne tenni az Ő szeretetéért. Ezt élte át Dávid, amikor azt mondta: "7 a Te parancsolataid útját fogom járni, ha szabaddá teszed szívemet". Előtte nehezen és fáradságosan járt, túl nehéznek és szűknek találta az utat, mert a szíve szűk volt és nem volt nagylelkű. Most, 200 Kézikönyv belső lelkek számára. hogy Isten azáltal, hogy birtokba vette a szívét, közvetített neki valamit a saját mérhetetlenségéből, már nem gyalogol ; fut, repül, semmilyen nehézség, semmilyen akadály nem állíthatja meg. / Túlságosan is igaz, hogy Isten szolgálatában minden a szívünk hajlamától függ, és hogy ami egy aljas és önmagára koncentráló léleknek soknak tűnik, az egy nagylelkű léleknek, aki kilépett önmagából, hogy elveszítse magát G^d-ben, egyáltalán nem jelent semmit. Kérjünk tehát folyamatosan Istentől ilyen nagylelkűséget. Könyörödjünk hozzá, hogy soha ne engedje meg, hogy a saját szűk és véges elképzeléseink szerint mérjük azt, amivel tartozunk neki, hanem emeljen fel minket az Ő saját elképzeléseihez, és tanítson meg minket arra, hogy úgy szolgáljuk Őt, ahogyan Istent kell szolgálni. Úgy szolgálni Istent, ahogyan Isten ! Ó ! milyen csodálatos gondolat ! De ennek megvalósítása végtelenül meghaladja a mi képességeinket. Csak egyetlen módja van e szolgálat teljesítésének, mégpedig az, hogy felajánljuk magunkat Istennek, hogy Ő rendelkezessen rólunk teljesen ; hogy megfosszon minket saját szellemünkől, és felöltöztessen az övével ; hogy az Ő szíve szerint való szívet adjon nekünk. Kérdezzük ezt szüntelenül, és hogy megérdemeljük a választ, amelytől Isten nagyobb dicsősége és saját tökéletességünk függ, tanúsítsunk sérthetetlen hűséget az isteni kegyelem minden mozdulatához. Minél kevésbé a saját nézeteink szerint vezetünk, annál inkább Isten tervei szerint vezetünk; mert Isten elképzelései között, ami a szentséget illeti, és a miénk között nincs nagyobb arányosság, mint az Ő isteni természete és a mi természetünk között; és amíg csak a magunk módján vagyunk nagylelkűek, addig nem vagyunk azok az Ő módján. Az engedelmességről. 201 XXXII. AZ ENGEDELMESSÉGRŐL. Az összes erények közül az engedelmisség az, amelynek gyakorlása a legtöbbször kerül az embernek. Lemondani saját akaratunkról, feláldozni saját ítélőképességünket, másra hagyatkozni nemcsak cselekvésünk, hanem még gondolkodásunk és ítélkezésünk tekintetében is, és mindezt nem közömbös vagy nem nagy jelentőségű dolgok tekintetében, hanem az üdvösségünket és szentségünket érintő dolgok tekintetében, ez sokkal nehezebb dolog, mint a nélkülözés, a böjt vagy a szigor. Az engedelmisség abban támadja meg az embert, ami a legközelebb áll hozzá, a szabadságában, abban a jogában, hogy tetszése szerint rendelkezék önmagával. Ott támadja meg az önszeretetét, ahol az a legésszerűbbnek és jó alapnak tűnik. Mi igazságosabb, úgy látszik, mint a dolgokat a saját eszünk szerint megítélni, a saját világosságunk szerint irányítani magunkat, és csak annyiban konzultálni másokkal, amennyire jónak látjuk ?

Mi tűnhet első látásra jobban ellenkezni józan eszünkkel, mint hogy másnak adunk minden hatalmat felettünk, ami a viselkedésünket illeti, semmit sem teszünk beleegyezése nélkül, és vakon végrehajtjuk, amit tanácsol vagy parancsol, a legkisebb ellenállás nélkül, még saját lelkünk mélyén is ? Ez az áldozat ellentmondás nélkül a legnagyobb, amit csak hozhatunk. Egyetemes áldozat, mert életünk minden pillanatát átfogja ; és a legérdekesebb mind közül, 202 Kézikönyv a belső so[^]lls. mert a jövő életünket és örök boldogságunkat érinti. Nos, ez az az áldozat, amelyet Isten különösen megkövetel minden lélektől, aki a tökéletességre törekszik. Igen, ezt követeli meg, mint olyan feltételt, amely nélkül nem lehet az adott lélek számára sem szentség, sem igazi erény. Bármit is tesz, ha a saját akaratát követi, ha önmagát irányítja, ha önmagát tekinti saját cselekedeteinek úrnőjének,

soha nem fog tetszeni Istennek, mert az önszeretet és a saját lelke elrontja minden jó cselekedetét. Isten kijelentette a zsidóknak prófétája szája által, hogy böjtjeik nem tetszenek Neki, mert saját akaratukból csinálják azokat. " Isten áldozatokat és áldozatokat kíván ? " - mondta Sámuel Saulnak. " Amit Ő kíván, nem inkább az-e, hogy engedelmeskedjete a szavának ? mert az engedelmisség jobb, mint az áldozatok, és hallgatni, mint a kosok hízóját felajánlani". Ezek a szavak nagy jelentőségűek, mert megmutatják nekünk, hogy mindenekelőtt az engedelmisség az, ami értéket adhat annak, amit teszünk, hiszen még a vallásos cselekedeteknek sincs önmagukban semmi olyan értékük, ami Istennek tetszhetne, hacsak nem engedelmisséggel történik. Isten tehát ezt az erényt követeli meg tőlünk, mint azt, amely a legkedvesebb neki, és amely az összes többi erénynek különös érdemet ad. Hogy világosabban fogalmazzak : a többi erény által az ember Istennek adja azt, amivel rendelkezik, de önmagát nem adja; azt tartja vissza, amit Isten mindenekelőtt tőle kér. Az engedelmisséggel azonban önmagát adja, mégpedig teljesen, mert mit tagad meg az ember Istentől, ha feláldozza neki az On engedelmisség. 203 szabadságát, és azt kívánja, hogy mindenben csak tőle függjön ? De mondhatod: " Ha csak Istentől akarok függeni, mi szükség van arra, hogy egy embernek engedelmeskedjek ? Nem elegendő-e, ha az isteni kegyelem hangjára hallgatom, és követem belső sugallatait ? " A válaszom először is az, hogy az isteni kegyelem és az isteni sugallat arra készítet, hogy alávesse magát egy embernek, mert ez az Isten által meghatározott rend, aki a lelki dolgokban éppúgy, mint az evilágiakban, az Ő hatalmával felruházott emberek szolgálata által kormányoz minket. Másodszer azt válaszolom, hogy semmi sem veszélyesebb és nagyobb tévedésnek kitett dolog, mint az, hogy mi magunk ítéljük meg, hogy mi az isteni sugallat; és hogy a legbiztosabban tévútra fogunk tévedni, ha Isten akaratának vagy hangjának tekintünk bármilyen furcsa képzelgést, amely szívünkéből fakad vagy elménken keresztül megy. Végül azt válaszolom, hogy mindebben nyilvánvalóan van egy felemás büszkeség, egy olyan elbizakodottság, amelyet Isten nem fogja elmulasztani megbüntetni azzal, hogy saját megátalkodott érzékeinek szolgáltatja ki azt az önféjű személyt, aki nem akarja magát alávetni annak a tekintélynek, amely azért jött létre, hogy vezesse őt. "De miért - mondhatjátok még mindig -, miért kellene alávetnem magam egy olyan embernek, aki végül is megtéveszthet, és rossz irányba vezethet engem ? " Az az ember, akinek alávetted magad, Isten helyét foglalja el : nem kell kétségbe vonnod; Isten őt jelölte ki, hogy vezessen téged az üdvösség útján. Ha teljes jóhiszeműséggel, kizárólag azzal a céllal helyezed magad az ő vezetése alá, hogy Istennek engedelmeskedj, akkor bátran hiheted, hogy Isten megvilágosítja őt, és az ő ajkán keresztül megadja neked 204 Kézikönyv belső lelkek számára. az összes szükséges útmutatást. Hiheted, hogy Isten soha nem engedi, hogy eltévedj, amíg azon az úton jársz, amelyet Ő maga jelölt ki számodra, és hogy maga az Ő Gondviselése azon van, hogy megőrizzen téged a tévedéstől. Mindig feltételezem azonban, hogy az ön igazgatója, minden beszélgetésében és viselkedésében soha nem adott j'ou semmi okot arra, hogy hitét, jámborságát, jó életét vagy képességét meggyanúsítsa ; mert ha ennek ellenkezője a helyzet, akkor természetesen el kell hagynia őt. De ha egyszer alaposan meggyőződted arról, hogy ő jó ember és megvilágosodott ember, akkor teljesen át kell adnod magad az ő vezetésének, anélkül, hogy a legcsekélyebb félelemmel kellene kockáztatnod az üdvösségedet vagy a tökéletességedet illetően. Isten soha nem engedné meg, hogy egy ilyen ember bármi lényeges dologban megtéveszsen, és végtelen jósága révén helyrehozza azokat a kis hibákat, amelyekbe esetleg beleesik, úgy, hogy azok se neked, se neki ne okozzanak kárt. Ezt kell hinned szilárd hittel. E nélkül örökké ki lennél szolgáltatva a kétségek, nyugtalanságok és aggályok seregének ; engedelmisséged alapjait semmi szilárdság és szilárdság nem övezné ; és lehetetlen lenne számodra elviselni mindazokat a kísértéseket és próbákat, amelyekben Isten azt kívánja, hogy mindig feláldozzuk saját ítélőképességünket a vezetőnknek. Az engedelmisség útja tehát nemcsak egy biztos út, hanem az egyetlen biztos út, az egyetlen út, ahol tudjuk, hogy Isten gondoskodni fog rólunk, az egyetlen út, amelyre kegyelmét és áldását ígéri. Ez az út az engedelmisséget helyezi előtérbe. 205 a lelket tökéletes biztonságba, mert mindenben, amit tesz, megnyugodhat azzal, hogy

azt mondja: " Nem magamtól cselekszem, nem a saját akaratomat követem, nem a saját döntéseimmel irányítom magam : Isten az, aki helyettem dönt, Isten az, aki irányít engem azáltal, aki számomra Isten akaratának közvetítője. Az engedelmesség követésével biztosabb vagyok abban, hogy Isten akaratát teljesítem, mintha maga Isten szólna hozzám ; mert akkor megtéveszthetnék, és Isten hangjának venném az ördög vagy a saját képzeletem sugallatait ; míg lehetetlen, hogy megtéveszzenek, amíg Isten parancsaiként fogadom el mindazt, amit az engedelmesség által előre megír nekem. Milyen édes békét, milyen kimondhatatlan nyugalmat teremt ez a bizonyosság a lélekben ! Ez az út, mint már mondtam, az engedelmesség princípiuma által végtelen értéket ad a legkisebb dolgoknak is, amelyeket teszünk ; mert még a legkisebb dolgokban is megtalálható az, ami a legnagyobb mindenek közül, és ez a saját akaratumk feláldozása. Ahol Isten nem a mi akaratumkat látja, ott a sajátját látja ; és ahol csak a saját akaratát látja, láthat-e bármi olyat, ami jobban tetszene neki ? Ez az út a megsemmisülés útja, a lélekben és igazságban való imádat útja, az örökös áldozat útja. Mert mi marad annak a léleknek, akinek nincs többé sem ítélőképessége, sem saját akarata ? Mit tartogat magának? Semmi: minden fel van áldozva, minden fel van áldozva. Istené minden, ami egykor az övé volt, mert övé a szabadsága, és úgy rendelkezik vele, mintha az övé lenne. 206 Kézikönyv a belső lelkek számára. A halandó embernek Istenért való engedelmesség érdeme olyan nagy, hogy felülmúlja azt, ha Istennek az Ő személyében engedelmeskedem ; mert ha látnám Istent, és ha Ő maga közölné velem akaratát, nem lenne meg a hit érdeme, és akkor nem kerülne semmibe, hogy ítéletemet az Ő ítéletének, és akaratomat az Ő akaratának rendeljem alá. Az engedelmesség gyakorlása tökéletesen magába foglalja az összes többi erény gyakorlását. Legyőzhetetlenné tesz bennünket az ördög támadásaival szemben ; minden kísértés és megpróbáltatás fölé emel ; a Mennyország legkitűnőbb kegyelmeit vonzza ránk. Isten semmit sem tagadhat meg egy engedelmes lélektől; Ő rendkívül elégedetten tekint erre a lélekre ; örömmel tölti meg ajándékokkal és kegyelmekkel. Az engedelmesség tehát rövid út a tökéletességhez. Mindenekelőtt ragaszkodjunk hozzá. Semmit se hanyagoljunk el, amit előír számunkra. Vigyázzunk arra, hogy soha ne gondolkodjunk róla, és ne próbáljuk meg a saját világunknak alávetni : mert az már nem engedelmesség, ha a parancsolat okát próbáljuk megismerni. Vakon kell hinnünk, fogságba kell ejtenünk értelmünket, rá kell kényszerítenünk a természet minden ellenszenvét ; és amint valaha is megparancsolnak nekünk valamit, meg kell tennünk, bármibe is kerüljön az nekünk. Így volt engedelmes a mi Urunk és Mesterünk, Jézus Krisztus, még a kereszthalálig, sőt a kereszthalálig. Vegyük Őt példaképünknek ; a mi engedelmisségünk soha nem fog olyan messzire menni, mint az övé. Születésétől haláláig soha semmiben nem tette a saját akaratát. "Nem tetszett magának" Lehet-e ilyet mondani rólunk, attól az időponttól számítva, amikor valóban átadtuk magunkat Istennek ! Az alázatról. 207 XXXIII. AZ ALÁZATOSSÁGRÓL. " Tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű, és nyugalmat találtok lelketeknek". A SZEMÉLYESSÉG a keresztény alázatosság gyümölcse ; és Jézus Krisztus itt összekapcsolja ezt a két erényt, mert egyik a másiktól függ. Minden ember, aki valóban alázatos szívű, szelíd ; és aki a szelídségben szenved hiányt, az az alázatosságban is hiányt szenved, amely a szelídség alapelve. Furcsa dolog, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus nem azt mondja nekünk, hogy tanuljuk meg az Ő példáján, hogy szelídek és alázatosak legyünk szívből, hanem azt, hogy tanuljuk meg, hogy Ő alázatos szívű. És miért van ez így? Ez akkor olyan erény, amelyre az Ő példája nem taníthat meg bennünket ? Igen : mi nem lehetünk alázatosak úgy, ahogyan Jézus Krisztus alázatos volt. Ha az alázatosság abban áll, hogy alacsonyabbra alázzuk magunkat, mint amilyenek vagyunk, akkor egyedül Jézus Krisztus az, aki igazán alázatos tudott lenni. Ő, aki Isten természetéből adódóan emberré lett, és magára vette mindazt, ami az emberek szemében hitvány és megvetendő, egyedül Ő volt igazán alázatos, mert egy, a sajátjánál végtelenül alacsonyabb természethez csatlakozott ; Ő volt alázatos, mert ebben a természetben, amelyet magára vett, alávetette magát mindazoknak a megaláztatásoknak, amelyek egy büszke bűnösnek járnak, aki megérdemli, hogy Isten és az emberek kutaszítottja legyen. Alázatos szívű volt, mert az Ő alázatossága 208 Kézikönyv a belső

lelkek számára. választott alázatosság volt, őszinte alázatosság, amelyet mindazok a belső érzések kísértek, amelyek a bűn önkéntes áldozatának állapotához illenek. Ezért lehetetlen számunkra, hogy ugyanolyan alázatosak legyünk, mint amilyen Jézus Krisztus volt. Mivel kezdettől fogva semmik vagyunk, hogyan tehetnénk magunkat kevesebbé, vagy helyezhetnénk magunkat alább annál, amik természetünkénél fogva vagyunk ? Szabad akaratunkból bűnösök, Isten átkát és a pokol büntetését érdemeljük, csak megvetésre és borzalomra méltóak, és így végtelenül a semmi alatt vagyunk, milyen állapotba lehetne még lejjebb süllyedni, ami az alázatosság állapotának minősülhetne ? Amikor a semmi szintjére helyezzük magunkat, akkor csak egyszerű igazságot teszünk magunknak, még akkor is, ha soha semmilyen bűnben nem voltunk bűnösök. És amikor beleegyezők abba, hogy Isten és minden teremtmény úgy bánjon velünk, ahogyan egy bűnös megérdemli, hogy bánjanak velünk, akkor is csak egyszerű igazságot teszünk magunknak, még akkor is, ha csak egyetlen halálos bűnt követtünk volna el. Hogyan alázzuk meg tehát magunkat, hogyan alázzuk meg magunkat, mi, akik egy sereg halálos bűnt követtünk el ? Valljuk be egyszer s mindenkorra, hogy olyan alacsonyan vagyunk, hogy lehetetlen lejjebb ereszkednünk. Valljuk meg, hogy a természetes és a természetfeletti rendben, ebben az életben és az eljövendő életben nincs olyan zűrzavar, nincs olyan megvetés, nincs olyan gyalázás, amely ne lenne kevesebb, mint amit megérdemelnénk. És még ha mindezt szívünk őszinteségével elismertük is, ha alávetettük magunkat mindazoknak a megaláztatásoknak, amelyeket egy bűnös teremtmény megérdemel, ha teljes mértékben felismertük, hogy csakis ezeket a megaláztatásokat érdemeljük, akkor is kénytelenek vagyunk megvallani, hogy mindezt elviselni nem alázat a mi alázatunkról Az alázatról. 209 részről, hanem egyszerűen a legigazságosabb büntetés elfogadása. Ha ez igaz, ha a hit alapelveinél semmi sem nyilvánvalóbb, akkor hol vagyunk, és mi a mi büszkeségünk, amikor sem Istentől, sem az emberektől nem tudjuk elviselni a megvetés legkisebb árnyékát vagy a legcsekélyebb látszólagos mellőzést sem ? A megvetés pusztá gondolata is elborzaszt, nyugtalanít és dühít bennünket ; nem tudjuk meggyőzni magunkat arról, hogy ha megvetnek bennünket, az éppen az, amit megérdemlünk, és hogy lehetetlen, hogy túlságosan megvetnek bennünket. A legnagyobb gonddal kerülünk mindent, ami miatt elveszíthetnénk az emberek hamis megbecsülését ; feláldozzuk kötelességeinket, isteni sugallatainkat, lelkiismeretünk legélénkebb és legbiztosabb tanításait, mert félünk a gúnytól vagy attól a hamis és megvetendő véleményről, amit mások alkothatnak rólunk. Az erény legfájdalmasabb erőfeszítésének tűnik számunkra, hogy a világ szemében olyannak tűnjünk, amilyenek valójában vagyunk Isten szemében, pedig nem vagyunk képesek erre az erőfeszítésre ; és ezer alkalommal megszegjük ígéreteinket, és hamisak vagyunk jó elhatározásainkhoz. Ismét mondom, micsoda gőg ! Milyen igazságtalan ! Milyen értelmetlen ! Mily utálatos Isten előtt! És még ha szégyellnénk is ezt a gőgöt, ha megalázkodnánk, amikor erre gondolunk ! De nem ; mi magunknak tulajdonítjuk ezt; azt hisszük, hogy nagyon nemes és emelkedett érzelmeink vannak ; aljasnak, ostobának és túlzónak tekintjük azt a megbecsülést, amellyel a szentek a megaláztatásokat értékelték, és azt a szent buzgalmat, amellyel azokat elfogadták. Ha valóban alázatosak lennénk a hozzánk illő alázatossággal, akkor nem vennénk figyelembe sem magunkban, sem másokban sem a jó származást, sem az értelmet, sem a szépséget, sem a szépséget. o 2io Mamial for Interior Souls.} , vagy gazdagságról, vagy más természetes adottságokról ; soha nem adnánk alkalmat arra, hogy ezek közül bármelyikből okot adjunk arra, hogy magunkat többre tartsuk, vagy hogy megvetjük azokat, akik nem rendelkeznek ezekkel. Mert mindezek az előnyök valójában nem tartoznak hozzánk, hozzánk, akik csak semmiségek vagyunk : Isten